

BRIKS-nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: ØKONOMISK RETFÆRDIGHED ER EN UMISTELIG RETTIGHED. Af Helga Zepp-LaRouche

Hovedtale, komplet, ved Schiller Institutets konference 17. januar i New York.

»Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. ... Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.«

Se Også: [Lyndon LaRouches budskab til konferencen: En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik](#)

Download (PDF, Unknown)

**Kiev-fascister lancerer
blodigt angreb i**

Donetskområde; afviser Putins opfordring om presserende nødvendige forholdsregler for tilbageholdenhed

18. jan. 2015 – Optrapningen af vold i Donbass-regionen, især omkring Donetsk-lufthavnen, fik den russiske præsident Putin til, den 15. januar, at sende et personligt budskab til den ukrainske præsident Porosjenko med et forslag om, at »begge parter – det ukrainske militær og DPR og LPR fra Donbass tager presserende nødvendige skridt til at standse bombningen af hinandens stillinger og trækker alle våben over 100 mm kaliber ud«. Opfordringen blev rapporteret over Ruslands Tv-kanal, Kanal Et.

TASS rapporterer, at Putins talsmand Dmitry Peskov sagde, at Porosjenko havde afvist forslaget.

Porosjenko deltog i en march med over 10.000 mennesker i Kiev i et forsøg på at få befolkningen bag sig i deres fornyede militæroffensiv, og brugte symbolet for bombningen af en civil bus den 13. januar, der efterlod 13 dræbte civile, idet han hævdede, at militserne var de ansvarlige.

Overvågningsmissionen fra OSCE i området har konstateret, at bombningen af bussen kom fra nord-nordøst. Den russiske, permanente repræsentant i OSCE sagde til TASS, at denne konstatering modbeviste beskyldninger om, at militserne var de ansvarlige for tragedien.

En rapport i Business Week den 17. jan. bemærker, at Kiev også var i færd med at forberede modtagelsen af den polske premierminister Ewa Kopacz, »den mest udtalte tilhænger af Den

europæiske Union i den ukrainske regering«, og indikerede, at optrapningen af kampene skulle ses i denne sammenhæng.

Foto: Donetsk Lufthavn; Billedet er fra september 2014.

Eurozonen på randen af sammenbrud

20. jan. 2015 – Med euroen, der er ved at gå ned, og med glasskårene fra den schweiziske »flugt«-aktion, der flyver rundt i alle retninger, har eurozonen nu kurs mod starten på en massiv kvantitativ lempelse, og dernæst udsigten til et græsk krav om afskrivning af statsgæld i hele EU. Støtte til det græske Syriza-partis forslag om en gældskonference for hele Europa vokser, så vel som også Syrizas føring i meningsmålingerne i Grækenland før søndagens valg.

Tabene i finanssektoren efter den schweiziske nationalbank-aktion løber op i mange milliarder, og vokser fortsat, ifølge en undersøgelse fra Bloomberg den 19. januar. Citigroup, verdens største valutahandler, tabte mere end 150 mio. dollar; JPM Chase, 120 mio. dollar; Deutsche Bank tabte 150 mio. dollar og Barclays omkring 100 mio. dollar, og så videre. Hedgefonde tabte meget mere; men det, der vil have chokeret disse storbanker, er det faktum, at, i hvert enkelt tilfælde var tabene på forex/derivater pga. den schweiziske handling 5-6 gange større en den maksimale »risikoværdi«, som disse bankers modeller fortalte dem, at de *kunne* tabe på én dag. Danmark, Finland og andre ikke-eurolande i EU overvåges for at gætte på, hvem der næste gang hiver stikket ud.

En artikel i Londonavisen *The Guardian* den 17. jan. rapporterede om, at støtte til Syrizas forslag til en gældskonference for hele Europa vokser. *The Guardian* citerer Hans-Werner Sinns støtte til Syrizas forslag; UK-gruppen Jubilee Debt Campaign; Franco Caseli fra London School of Economics; samt »et voksende kor af eksperter«. I Irland støttede finansminister Andrew Noonan og vicepremierministeren John Burton begge Syrizas forslag i sidste uge.

IMF's administrerende direktør, Christine Lagarde, gik, under et besøg i Irland, til modstand mod Grækenland i den størst mulige imperie-tone:

»En gæld er en gæld, og det er en kontrakt. Betalingsstandsning, omstrukturering og ændring af vilkårene har konsekvenser for underskriveren og tilliden til underskriveren«, sagde Madame.

Den europæiske Centralbank, som alle nu desperat er overbevist om, er på randen af at foretage massive opkøb af statsobligationer, har på det strengeste modsat sig enhver nedskrivning af den græske gæld, og har udelukket opkøb af græsk statsgæld via kvantitativ lempelse, fordi den er af »lav kvalitet«. Det tyske *Der Spiegel* rapporterede den 16. jan., uden at angive sin kilde, at Draghi har briefet Merkel og Schäuble den 14. januar om hans planer om kvantitative lempelse til ECB-mødet den 22. jan.;

»Planen forudser en begrænsning på 20 % til 25 % på opkøb af hvert lands gæld«

– undtagen for Grækenlands vedkommende, selvfølgelig. Denne »begrænsning« beløber sig til euro for i nærheden af 2-2,5 mia. dollar.

Sinn, chef for Økonomisk Forskningsinstitut, sagde til CNBC-Tv i et interview den 19. jan., at denne kvantitative lempelse vil udløse præcis den »schweiziske« flygtighed på markederne, men i større skala.

»[Bankerne] vil være lykkelige for at kunne sælge statsobligationerne, som de anser for at være delvist giftige, og de vil få en masse kontanter. Hvad vil de gøre? – De vil primært forsøge at bringe pengene til udlandet. Og det er de allerede begyndt på – som man ser i Schweiz«, sagde Sinn til CNBC. »Hvis vi ønsker at hjælpe regeringer, der har problemer, så lad os gøre det – men lad parlamenterne beslutte, snarere end denne teknokratiske institution, ECB«.

Fra LaRouche-bevægelsen 20. jan. 2015: En advarsel mod Wall Streets sindssyge krig mod Rusland

Anført af sine New York-teams' non-stop aktivitet har Lyndon LaRouches bevægelse og Schiller Instituttet fremgang med deres mål, der går ud på at bringe Wall Street til fald og få USA med i en ny, økonomisk alliance med BRIKS-nationerne.

»Vi har fat i tigerens hale: blive ved at svinge den!«

sagde Helga Zepp-LaRouche efter sin hovedtale på Schiller Instituttets ekstraordinære konference i New York City den 17. jan., der bragte formålet med dr. Martin Luther Kings liv i sammenhæng med formålet med økonomisk udvikling og fred i dag.

Det princip, der hermed skal genindføres, er det princip, som

blev opfundet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton, et princip for ægte, økonomisk vækst, som er det diametralt modsatte af den måde, hvorpå Wall Street og London har ødelagt USA's og Europas økonomier. LaRouches bevægelse vil igen i denne uge gå ud på Wall Street og i New York med en flyveseddel, »Alexander Hamiltons Kreditprincip«, for at følge op på den banebrydende begivenhed den 17. jan i New York, »BRIKS-nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm«.

Men på grund af Wall Streets og City of Londons bankerot, fortsætter de med deres fremstød for krig med Rusland og Kina: provokationer mod Rusland i Østeuropa, og krig, der atter hærger i Ukraine, sanktioner og finansiel krigsførelse, der er åbenlyst rettet mod at bringe Putins regering til fald.

Stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouche, havde et håndfast budskab om dette i dag, som skal forstås.

»Hvis USA lancerer angreb på Rusland«, sagde LaRouche, »så vil russiske våben ramme USA, før det ved, hvad der skete. Hvis du repræsenterer Wall Street, hvis du deltager i dets politik, så er du allerede død, hvis USA går i krig med Rusland.«

**Se video med danske
undertekster:**

»Ingen Overlevende«

Bankerne på Wall Street og i City of London er omtågede og viser alle tegn på, at et nyt, velfortjent sammenbrud er på vej. Wall Street-storbankerne hænger på den med »skiferolieboblen«, der nu er ved at kollapse og har udsat dem for risiko i forbindelse med deres derivatkontrakter til 20 milliard dollar, der er ved at blive dårlige. De har netop rapporteret om deres dårligste indtjening, siden den Store Depression, og har fyret 50.000 ansatte. De europæiske storbanker er, under diktat fra City of London, så bankerotte, at de er desperate for at få igangsat en bail-out (statslig

redningspakke) på 1-2 milliarder dollar *i denne uge*; og de var simpelt hen chokerede over de store tab, da Schweiz skar båndene til den synkende euro over. Som en skribent i *Wall Street Journal* udtrykte det i mandags,

»Davos-konferencen åbner med verden på randen af et nervøst sammenbrud.«

Det vil sige, Wall Streets verden.

Det er dette desperate City of London/Wall Street-regime, der truer med krig – selv global atomkrig – idet de tror, de kan redde sig selv ved, at de selv samme nationer, hvis politik truer med en ny verdensorden, kapitulerer: Kina og Rusland i særdeleshed; BRIKS-nationerne i almindelighed.

LaRouches advarsel er rettet mod netop denne vanvittige illusion hos en kollapsende Wall Street-orden.

I denne situation er Schiller Instituttets opfordring til, at USA og Europa skal tilslutte sig BRIKS-nationerne, altafgørende.

Se også: [*Eurozonen på randen af sammenbrud*](#)

Foto: Kristi Frelserkirke i Moskva

**Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale ved Schiller**

Instituttets konference i New York, den 17. januar 2015: Del III

(Se Del I [her](#). Se Del II [her](#).)

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i løbet af det sidste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

Da Kinas præsident Xi Jinping for halvandet år siden i Kasakhstan meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i Den gamle Silkevejs tradition, refererede han til dette:

Dette er Mogao-grotterne i Dunhuang. [klip slut]

Jeg kan kun råde jer til at gå på internettet og se nogle af dokumentarerne om Den gamle Silkevej, for, for 2.000 år siden var Den gamle Silkevej et forsøg på at forene Europas nationer og kulturer med Asiens, og det førte til en enorm udveksling af varer, men vigtigere endnu, teknologier til fremstilling af silke, porcelæn, krudt, trykning, bogtrykning, og mange af tidens mest avancerede teknologier blev udvekslet og førte til en forøgelse af datidens menneskers velfærd. Så da Xi Jinping meddelte, at han ville bygge Den nye Silkevej i traditionen efter Den gamle Silkevej, blev vi ovenud glade, for jeg sprang i vejret og sagde, »Wow! Nu satser Kina på Schiller Instituttets politik, Den eurasiske Landbro, Den nye Silkevej, som vi har været fortalere for, siden Sovjetunionens opløsning.«

I mellemtiden er der fundet en utrolig udvikling sted, for i de forløbne seks måneder har der været en åndeløs udvikling, der begyndte med Xi Jinpings meddelelse i november 2013 om, at

han også ville bygge Den gamle, maritime Silkevej; dernæst var der i maj måned topmødet mellem Rusland og Kina i Shanghai, hvor man indgik store aftaler mellem selskaber. Og så, i juli 2014, var der BRIKS-konferencen i Fortaleza, Brasilien, og bagefter topmøder mellem mange andre lande, mellem BRIKS-landene, Celac-landene, ASEAN og så fremdeles.

I denne periode er der sket en åndeløs udvikling, med projekter, der er blevet fuldstændig udelukket af de vestlige medier eller er blevet bagtalt, som bygningen af den nye Panamakanal gennem Nicaragua, som bliver bagtalt som værende miljøskadelig; men at det vil hæve levestandarden for Nicaraguas befolkning, nævner de ikke, for denne kanal, der bliver 278 km lang, vil forbinde Stillehavet med Atlanterhavet, omgående give beskæftigelse til 50.000 arbejdere og blive færdigbygget på fem år, og transformere Nicaragua til en moderne nation.

Dernæst kom der et utroligt antal aftaler mellem selskaber mellem Rusland og Nicaragua; Putin besøgte landet, og man indgik aftaler om landbrugsproduktion; Nicaragua vil få et GLONASS-system, der er et russisk GPS-system; flere aftaler om teknologisk samarbejde. Putin indgik også aftaler med Cuba, om bygning af en international lufthavn, atomkraftværker. Mellem Rusland og Argentina, samarbejde om atomkraft; luft- og rumfartsindustri; kommunikation; atomkraftværker; afsaltning af havvand. Mellem Argentina og Kina: præsident Xi Jinping og præsident Cristina Fernández de Kirchner indgik en altomfattende alliance, 19 aftaler – om atomkraft, infrastruktur, kommunikation, transport. Mellem Argentina og Kina: Kina udstedte flere kreditter til disse projekter. Kina vil bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru. Bolivia: Bolivia er det mest spændende eksempel, hvor, fra at være et selskab, der dyrker coca-blade, Bolivia nu satser på en transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Bolivia til Peru. Rusland og Bolivia samarbejder om udvikling af atomkraft, selvfølgelig til fredeligt formål; uddannelsen af

landets arbejdsstyrke, vandkraft. Bolivia og Kina: samarbejde om rumteknologi, satellitter. Rusland: gigantisk samarbejde med Brasilien, forøget handel, atomkraft, maskinværktøj. Brasilien og Kina bygger sammen infrastruktur, udveksler videnskab, samarbejder om rumfart, salg af brasiliansk fly til Kina, og udveksling af videnskab og teknologi.

Kina og Indien har indgået aftaler om 10 store projekter mellem Xi Jinping og Modi, om udvikling af thoriumreaktoren, højtemperaturreaktoren, pebble-bed-reaktoren; højhastighedsjernbanesystemer; en kæmpekorridor mellem Kina-Indien-Myanmar, Kolkata og Kunming, og endnu andre projekter i Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej.

Rusland og Kina har indgået 48 store aftaler, heriblandt om flydende atomkraftværker til storstilet afsaltning af havvand; desuden energiforsyning af store industriparker, som f.eks. energiforsyning til olieborerplatforme på havet; en pipeline fra Sibirien til Kina. De indgik en aftale om en 30-årig gasleverance; højhastighedsjernbanesystemer, Moskva-Kazan vil blive bygget omgående. Kina-ASEAN havde et topmøde i Myanmar i august; dernæst var der en enorm udstilling i forbindelse med Den maritime Silkevej og maskinværktøj, i Nanning, Kina, i september måned, hvor 4.600 firmaer deltog.

BRIKS har taget initiativ til et program for uddannelse og udveksling af unge videnskabsfolk. De bygger mange nye universiteter og højere læreanstalter. Modi har sagt, at BRIKS-alliancen for første gang er en alliance mellem lande, der ikke er baseret på deres aktuelle kapacitet, men på deres fælles, fremtidige potentiale, og at Indiens store fordel er, at 60 % af alle indere er under 35 år, og at de vil blive Indiens hovedeksport til lande med demografiske problemer – som f.eks. Tyskland og Italien.

Modi har, på de sydasiatiske nationers [SAARC] nylige topmøde, genoptaget 30 store vandprojekter, som Indira Gandhi oprindeligt havde vedtaget, men som ikke blev bygget pga.

mordene på hendes sønner; og nu vil disse vandprojekter tømme vandet, der kommer fra Himalaya, og som normalt forårsager gigantiske oversvømmelser i Bangladesh og andre lande; og nu vil dette vand blive tæmmet og bragt til anvendelse for landbrug og vandkraft.

En lignende udvikling er foregået i Egypten. Egypten er i færd med at udvide Suezkanalen til dobbelt kapacitet. Der foregår et intensivt samarbejde mellem Rusland og Egypten om atomkraft og landbrugsproduktion.

Rusland og Sydafrika: Rusland støtter opbygningen af en atomkraftindustri i Sydafrika, mens Kina hjælper Sydafrika med at vinde kontrollen over store stålfabrikker, som de i mellemtiden havde mistet til britisk kontrol, tilbage. Li Keqiang, Kinas premierminister, var i Afrika og meddelte, at det er kinesernes plan at forbinde alle Afrikas hovedstæder gennem et system af højhastighedstog.

Dette er alt sammen en kendsgerning, og jeg kan blot nævne nogle af projekterne, men hvis man ser på detaljerne, er det svimlende, hvad disse lande udretter netop nu. Og dette er en alliance mellem lande, der er kommet for at blive, for, for blot et par dage siden gav den russiske viceudenrigsminister Igor Morgulov et interview til Xinhua, hvor han sagde, at Rusland vil bruge sit formandskab for BRIKS, der begynder i april, til at transformere BRIKS fra at være et »dialog-baseret forum« til at blive »en fuldt udviklet mekanisme for interaktion omkring hovedspørgsmål vedrørende global økonomi og politik«. At de, på BRIKS-topmødet i den russiske by Ufa i juli måned, hvor Shanghai Cooperation Organization [SCO] også vil mødes, vil fremlægge en »reform af det internationale og økonomiske system«, »styrke de internationale relationers lovmæssige rammer, gøre større brug af deres økonomiers komplementære natur« for at »fremskynde udviklingen« af vore lande, »forbedre industriel og teknologisk samarbejde«, beslutte nye projekter inden for »energi, minedrift, metallurgi, agro-industri, telekommunikation, højteknologi«,

udvide BRIKS' evner inden for den sociale sfære, forskningsaktivitet, sundhedssystemer, udvikling af ungdommen og informationspolitik. De vil også cementere og konsolidere de nye finansinstitutioner, den Nye Udviklingsbank, der vil finansiere alle disse projekter, sammen med den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Silkevejs-Udviklingsfond; de er i færd med at skabe Contingency Reserve Arrangement, en valutareservefond, der skal forsvare medlemslandene imod spekulative angreb og i tilfælde af en global krise. De intensiverede integrationen af deres stater, og de styrkede deres handels- og investeringskapaciteter, og Rusland i særdeleshed samarbejder aktivt med Kina om disse spørgsmål.

BRIKS vil sammen øge deres strategi for økonomisk samarbejde frem til 2020, de vil skabe et råd for forretningsanliggender, en økonomisk blok med deltagende lande, og de vil have Indien og Pakistan til at gå med i Shanghai Cooperation Organization og afholde fælles, kommende mindehøjtideligheder for at fejre sejren over nazisterne i Anden Verdenskrig.

Det betyder, at der er en helt anden verden derude. BRIKS-landene, Celac, landene i ASEAN, og en voksende alliance af andre lande er i færd med at opbygge en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og den er baseret på fundamentalt forskellige idéer, ikke på global dominans, ikke på den idé, at der er én tilbageværende supermagt, der regeres af, ikke en Washington-konsensus, men i virkeligheden af underkastelse fra alle dem, der tror på denne Washington-konsensus til Wall Streets og Londons herredømme.

Konceptet med Den nye Silkevej bygger på et helt andet koncept, og alle lande indbydes til at deltage, ikke som en geopolitisk interesse imod andre geopolitiske interesser, men som en eneste, forenende idé om hele menneskeheden. Præsident Xi Jinping har gentagne gange forklaret de principper, på hvilke Den nye Silkevej er bygget. Han sagde: Det er et koncept for gensidig udvikling, der er ikke-konfronterende.

Det indeholder gensidig respekt og dialog. Det omfatter respekt for valget af den andens sociale system. Det støtter den andens strategiske interesser. Det udviser absolut respekt for hver enkeltes suverænitet. Det er en absolut afvisning af enhver form for overherredømme.

På Den sjette Konference for Strategisk og Økonomisk Dialog i 2014, mellem USA og Kina, foreslog Kina en ny model for relationer mellem større stater, og vægten blev lagt på behovet for gode og stabile relationer mellem USA og Kina, der må være et anker for stabilitet i hele verden, og at begge stater er ansvarlige for verdens skæbne og fælles fremtid. Og på det nylige APEC-møde i Beijing i oktober tilbød Xi Jinping præsident Obama, at USA og andre større nationer burde gå med i alt dette, Den nye Silkevej, AIIB og den Nye Udviklingsbank.

Men alle de vestlige tænketanke, i hvert fald alle dem, jeg kender, samt de etablerede medier og en stor del af Kongressen, der naturligvis er kontrolleret af denne Washington Konsensus, der betyder Wall Street-penge, de berømte »mørke penge«, der købte det nylige midtvejsvalg; de siger alle, »åh nej, Kina er en imperiemagt, alt dette er ikke sandt, Kina har onde motiver, de forfølger deres egeninteresse«. Og typisk for dette var en artikel i den tyske avis *Die Welt* den 7. juli med overskriften, »Kæmpeimperiet rækker ud efter hele verden«.

Men det, som Kina og BRIKS-landene gør, er, hvad USA plejede at gøre, da det endnu var en sund, fornuftig nation. Efter Uafhængighedskrigen mod Det britiske Imperium, skabte Alexander Hamilton netop den form for kreditsystem, den form for bankvirksomhed og økonomi, og han fremlagde i sine berømte rapporter til Kongressen det, der siden blev verdenskendt som »Det amerikanske system for politisk økonomi«. I sin Rapport om spørgsmålet om produktion skrev han: »At pleje og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet ved at mangedoble objekterne for foretagender, er ikke blandt de mindst betydningsfulde af de hensigtsmæssige udveje, ved hvilke en

nations rigdom kan fremmes.« Og denne forbindelse mellem intellektets opfindelser, intellektets kreative evne, og forøgelsen af arbejdsstyrkens fysiske produktionsproces, det er kernen i Det amerikanske System.

Og det er, hvad Kina gør i dag, og det har ført til denne fænomenale udvikling i de seneste 30 år. Og det, Kina gjorde i denne periode, er grundlæggende set det samme, som USA og Europa og flere andre lande gjorde. Og det er grundlaget for BRIKS-alliancen i dag, der satser på en videnskabs- og uddannelsesbaseret økonomi, videnskabeligt fremskridt som drivkraft for økonomien. Og det var på denne måde, Kina udviklede sig fra Kulturrevolutionens totale ødelæggelse for 40 år siden og blev i stand til, på 30 år, blot 30 år, at opnå det, som det tog USA og Europa 200 år at opnå. Det er grunden til, at Kina i dag er den førende rumfartsnation i verden, og grunden til, at de, i samarbejde med Indien og Rusland om rumfart, i dag er førende i verden.

Idéen om respekt for den andens interesse er tilfældigvis også princippet i Den westfalske Fredstraktat, ud af hvilken voksede international lov, og den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøse krige i Europa. Denne ånd fra den Westfalske Fred er baseret på Nicolaus Cusanus' idéer. [Nicolaus Cusanus](#) (Nicolas af Cusa; Nikolaus von Kues) sagde, at formålet med enhver form for samfundsorden er *concordantia*, harmoni. Den er forudsætningen for, at det almene vel kan udvikles. Denne harmoni er baseret alles udvikling, i deres gensidige interesse.

Det menneskelige samfund, ifølge Nicolaus, er en del af et billede om en harmonisk, kosmisk orden, som Skaberen har bygget i universet, og som kun fungerer, hvis det (universet) virkelig gør denne orden. At søge harmoni (overensstemmelse) er også det enkelte individs opgave i hans eller hendes politiske aktivitet, og den kan udelukkende kun være baseret på *consensus omnius*, dvs. samtykke fra alle, og kan ikke være baseret på underkastelse under den stærkeres herredømme. Hvert

enkelt individ må lære at tjene helheden som en del, men også respektere den anden som legemliggørelsen af den samme rettighed. Denne idé udvikler Nicolaus i sin *Concordantia Catholica*.

Hvis man undersøger Confucius, finder man nøjagtig de samme idéer. Hos Confucius har man begrebet *ren*, som betyder *agape*, kærlighed; og *li*, hvilket netop betyder idéen om, at hvert enkelt individ må opfylde sin plads i universet på bedste måde, for at universet kan fungere.

En lignende idé er også Confucius' idé om harmoni, som må eksistere i samfundet. Han siger, »vejen til denne harmoni er udviklingen af hvert individ til at blive et menneske med en meget høj moral, til at blive en *chün tzu*, en ædel person. Og Confucius sagde, at lovgivning, loven, ikke er den kraft, hvormed man skaber *chün tzu*, det sker kun gennem lederskabets moralske eksempel – hvilket tilfældigvis er den samme idé, som i Schillers »Menneskets æstetiske opdragelse« som den eneste måde, hvorpå staten kan fungere og blomstre. Lederskabets moralske eksempel må inspirere befolkningen gennem sit eksempel, og hvis lederskabet er moralsk, så vil befolkningen automatisk udvikle den form for skamfuldhed, så den afviser det onde og søger det fuldkomne og selvfuldkommengørelse. Men vores kultur er blevet en fuldstændig skamløs kultur. Alt er tilladt, og det er et tegn på en døende kultur.

Nicolaus Cusanus skrev i *De Venatione Sapientiae*, Jagten efter Visdom, at, i alle former for eksistens i kosmos er der en indre dynamik om at være i den mest perfekte form. Og der eksisterer i universet en orden, et naturligt begær i alle ting, efter at udvikle sit eget væsens essens, i fællesskab med de andre arter, på den optimale måde, på en sådan måde, at det udvikler sig fra vegetative former, til højere former for mental bevidsthed og menneskelig kreativitet, som en refleksion af Skaberen. Og dette er den højeste refleksion af dette princip i universet, og det er, på en måde, formålet med og målet for universet.

Dette er, hvad Manhattan-projektet virkelig drejer sig om. For da Lyndon LaRouche, min mand, opfordrede til dette Manhattan-projekt, så var det idéen om, at New York, og Manhattan i særdeleshed, må spille en meget speciel rolle i at ændre USA's kurs. Hvis menneskeheden fortsat skal eksistere, som jeg sagde i begyndelsen, så er det absolut en bydende nødvendighed, at USA og Europa tilslutter sig BRIKS-dynamikken.

Men netop nu rives Europa fra hinanden. Der er dem, der følger Washington-konsensusen, udvidelsen af NATO, inddæmningen af Rusland, provokationerne ved at støtte nazister i Ukraine – og det er, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, en skam, der falder på fr. Merkel, og jeg ønsker virkelig, at I udbreder denne skam overalt, hvor I kan.

Men der er imidlertid også andre: EU's udenrigsminister, fr. Mogherini fra Italien, har netop udarbejdet en ny rapport til EU's udenrigsministre, der kræver en fornyelse af relationerne med Rusland. Den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert, har netop sagt, at Frankrig ikke ønsker en opsplitning mellem Europa og Rusland. Jeg har ikke noget problem med konceptet om Eurasien, sagde han. Rusland må være en bro mellem Europa og Asien.

I Grækenland, med de kommende valg den 25. januar, hvis Syriza og de Uafhængige Grækere vinder, så vil de annullere sanktionerne og vil ikke gå med til en fornyelse af sanktionerne mod Rusland. Den tyske koordinator for russisk politik, Gernot Erler, har netop givet et interview, hvor, på den ene side, han viste sig at være fuldstændig uvidende om Kinas virkelige politik; men han sagde, at hvis der kommer en militær løsning på krisen i Ukraine, som ikke alene visse folk i Europa er fortalere for, men også nogle oversøiske folk, så vil det føre til det rædselsscenario, som Gorbatsjov har skitseret.

Vi har et problem i Tyskland: Vi skal af med Merkel, hvis Tyskland skal overleve.

De europæiske nationer har nu en gigantisk krise som et resultat af udviklingen i Mellemøsten. Hver dag er der hundreder, undertiden tusinder af flygtninge, der kommer i små både fra Afrika, men i øjeblikket mest fra Syrien og Irak. Og mange af dem drukner – halvdelen af dem drukner! Og selv om de ved, at 50 % vil drukne, kommer de stadigvæk, for at flygte fra rædslerne i disse lande, fra det Helvede, der hersker i deres hjemlande. Og disse druknede mennesker er ved at forvandle Middelhavet til et dødens hav.

For nylig narrede menneskesmuglere flere hundrede kvinder og børn, gravide kvinder, op i gamle fragtskibe, der allerede lå på skrotpladsen, og de brugte dem en sidste gang til at stoppe hundreder af disse stakkels mennesker op i bådene, hvor de dernæst bare efterlod dem, midt i Middelhavet, uden navigation, uden vand og mad, til at vente på at dø eller blive reddet – hvad som helst. Denne flygtningestrøm fra Mellemøsten og Afrika øger selvfølgelig fremmedhadet i Europa, og I har måske hørt om de store demonstrationer mod udlændinge, og racekonflikt.

Hvad er så situationen i USA: Den lange liste af krige, uretfærdige krige, der var baseret på løgne og avlede terrorisme, er ikke i USA's interesse, og der er fornuftige, amerikanske diplomater, der holdt taler offentligt i Washington, hvor de sagde, at selv ud fra en snæver, amerikansk interesse har disse krige fuldstændig skabt had blandt folk mod Amerika, og Amerika har mistet magt i verden som et resultat.

Derfor må USA gå i fællesskab med BRIKS, med Rusland, Kina, Indien, Iran og Egypten, for at udvikle Sydvestasien som en forlængelse af Den nye Silkevej, et program, der kun kan realiseres som en del af Verdenslandbroen, og et program, som vi detaljeret har præsenteret, allerede i 2012, med konkrete projekter, vandstyring, at gøre ørkenen grøn, at bygge ny infrastruktur, at bygge nye byer der, hvor der nu er død og hungersnød, og som ville fjerne fattigdom og derfor også

grobunden for terrorisme.

Jeg tror, at folk i USA, ud fra min erfaring, har tendens til fuldstændig at undervurdere dybden af anti-amerikanismen i verden som resultat af tre Bushregeringer og seks år med Obama. Krige, der byggede på løgne, på millioner og millioner af dræbte, hvis liv blev ødelagt, og jeg nævner kun Iraks tilfælde, krigene og embargoen her, men hvis man tænker på situationen i Syrien, Libyen, Afghanistan, med så mange dræbte, traumatiserede, så mange soldater, amerikanske soldater og andre, dræbt, sårede, traumatiserede, ødelagt for resten af livet. Og selvfølgelig, familierne til ofrene for 11. september.

For at besejre en så gigantisk smerte, hos så mange mennesker, for at besejre en så millionfold forbrydelse, krigsforbrydelse, kræves der et lige så stort, eller større, ekstraordinært gode, for at erstatte det.

Forudsætningen for dette er at gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, for omgående at hjælpe med at få genindført Glass/Steagall-loven, oprette en Nationalbank i traditionen efter Hamilton, fjerne de ubetalelige derivater og den giftige gæld, reorganisere den tilbageværende gæld i en Nationalbank som grundlag for et nyt kreditsystem, nøjagtig, som Alexander Hamilton gjorde. Og derfor, i denne tradition efter Hamilton, må New York bliver den affyringsrampe, fra hvilken USA kan genetableres som en republik.

New Yorkere er berømte i hele verden for, at New York er hovedstaden – faktisk den intellektuelle hovedstad i USA. Og det er grundlæggende set en by, som virkelig er en smeltedigel, hvor man har repræsentanter for næsten alle nationer på denne planet. Og hver af dem giver et unikt bidrag til den meget specifikke idé om New York, og derfor er New York synonymet for én menneskehed.

New Yorkere er stolte af at være mere intelligente, mere

tænkende og mere kreative end de fleste amerikanere, og derfor mener jeg, at det udgør de perfekte forudsætninger for herfra at lancere en landsdækkende bevægelse for at gå med i BRIKS, for at skabe en ny æra for civilisationen og gøre en ende på den bestialske æra med krig og terrorisme for evigt.

Og, i John F. Kennedys gode ånd i hans berømte tale: Lad mig slutte mig til jer som New Yorker.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningsbudskab til konferencen i New York](#)

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Institutets Konference den 17. jan. 2015 i New York; Del II

[\(Se Del I her.\)](#)

Hvordan kunne det ske?

Men hvordan kunne det ske, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu

står der?

For at besvare dette spørgsmål, må vi gå tilbage til Sovjetunionens sammenbrud, og endda før Berlinmurens fald. For siden da har vi haft to fundamentalt modsatrettede, konkurrerende idéer om, hvilken vej verden skal gå.

På den ene side vil folk måske huske, at Berlinmurens fald blev hilst med gigantisk glæde af det tyske folk, og alle var dengang overbevist om, at dette var den store, historiske chance i 1989. For kommunismen var trods alt besejret – i hvert fald i Sovjetunionen og Warszawa-pagtens lande – og der var faktisk ingen som helst grund til ikke at satse på en fredsorden for det 21. århundrede. Den Kolde Krigs fjende var væk. Det fik en fredelig afslutning. Der var ingen tanks. Der var ingen stor katastrofe. Så hvorfor ikke satse på en ny orden blandt verdens nationer?

Men hr. Larouche, hvis indlæg I netop har hørt, havde allerede i 1984 en vision om, at Sovjetunionen ville kollapse inden for fem år, for hvis de fastholdt deres daværende militærpolitik, ville deres økonomi kollapse. Så det kom ikke som nogen overraskelse for os, og hr. LaRouche og jeg afholdt en pressekonference i Berlin i 1988, et år før Muren kom ned, hvor han forudsagde: Snart vil Tyskland blive genforenet, med Berlin som hovedstad, og så kunne vi begynde at udvikle landene i Øst.

Da Muren så faldt, foreslog vi omgående en økonomisk integration af Øst- og Vesteuropa, og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, foreslog vi en Eurasisk Landbro, det var idéen om at forbinde befolkninger og industricentre i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer med det formål at udvikle de indre landområder af det eurasiske kontinent og bringe dem op på niveau med de nationer, der ligger ved have eller oceaner.

Dette var i høj grad et meget realistisk forslag. Det blev

imidlertid, som I ved, afvist, fordi vi i USA havde Bush sen., i Storbritannien Margaret Thatcher og i Frankrig Mitterand, og de startede en udvikling, der er årsag til, at vi i dag befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. De udviklede doktrinen med præventiv krigsførelse, der, for øvrigt, ikke blev opfundet som en reaktion på 11. september – som folk almindeligvis siger – men allerede i maj 1990 gik Paul Wolfowitz hen til daværende forsvarsminister Dick Cheney og kom med et forslag, der faktisk gik ud på en præventiv krigsdoktrin mod Rusland.

I maj 1990 var den tyske præsident Weizsäcker stadig i gang med at holde en tale i Bundestag, hvor han talte om den Store Chance i '89, men hvad han tydeligvis ikke vidste, var, at denne mulighed allerede var spillet væk.

Hvordan det så ud, kunne man se i en artikel i The New Yorker-magasinet den 1. april 1999. Artiklen forklarede, at Bushregeringen grundlæggende set meddelte, at den ikke ville tillade nogen anden nation, eller gruppe af nationer, nogensinde at blive til en stormagt. Samtidig udgav CIA en undersøgelse, der kun delvis blev offentliggjort, og i hvilken de sagde, at Rusland, på trods af den kendsgerning, at Sovjetunionen var kollapsede, stadig havde flere råmaterialer og mere uddannet arbejdskraft end USA, og derfor var det tilrådeligt at forsøge at modvirke den industrielle udvikling i Rusland for at eliminere en fremtidig konkurrent på verdensmarkedet.

Vi ved alle, hvad der skete. Økonomer som Jeffrey Sachs og andre tog til Rusland og de østeuropæiske lande og anvendte chokterapien, der havde held til at reducere Ruslands industrikapacitet, fra '91 til '94, til blot 30 % af, hvad den havde været.

På dette tidspunkt skrev Zalmay Khalilzad, som var en af Cheneys folk, en bog, 'From Containment to Global Leadership' (Fra indeslutning til globalt lederskab), hvor han

grundlæggende set annoncerede, at USA burde tage forebyggende skridt til på ubestemt tid at forhindre, at en anden global rival voksede frem, og være villig til at bruge magt, om nødvendigt, til dette formål. »På ubestemt tid« – det lyder endnu bedre en nazisternes Tusindårsrige, de ville kun have 1.000 år, men herredømme på ubestemt tid, det er virkelig bemærkelsesværdigt.

Dernæst offentliggjorde man i 1992 Defense Planning Guidance (vejledning i forsvarsplanlægning), der udgjorde den samme, forebyggende krigsdoktrin, og dernæst blev nogle uddrag publiceret i New York Times. Senator Joe Biden, der dengang var formand for Senatskomiteen for Udenrigsrelationer, sagde, »åh nej, dette er en ny Pax Americana. Dette er et amerikansk imperium«. I dag forfølger vicepræsident Biden ulykkeligvis nøjagtig denne politik.

Denne doktrin inkluderede den permanente, amerikanske dominans over hele Eurasien, amerikansk global dominans, samt regimeskift mod mange lande, der ville modsætte sig dette – som Irak.

Tilfældet Irak

Det stod allerede på dagsordenen, at man skulle skaffe sig af med Saddam Hussein, før Bush junior blev præsident i januar 2001, for de publicerede, fra Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede, i september 2000, et 90-siders dokument, hvor afsnittet om Irak sagde, at USA i årtier havde søgt at spille en permanent rolle i sikkerheden i Golf-regionen, og behovet for en betydelig amerikansk tilstedeværelse i Golfen gik videre end til spørgsmålet om Saddam Husseins regime.

Før den berømte Anden Golfkrig var der et møde mellem den amerikanske ambassadør April Glaspie, efter at Kuwait var begyndt at stjæle noget af olien fra Irak, og da Saddam Hussein antydede, at han ville gøre en indsats for at få det

tilbage og besætte Kuwait, signalerede fr. Glaspie, at det var OK – USA ville ikke involvere sig i indre, arabiske anliggender – og Saddam Hussein gik frem efter planen.

Dette var påskuddet til en krig, Operation Desert Storm, hvor general Schwarzkopf dengang meddelte, at de ville bombe Irak tilbage til stenalderen – hvilket de gjorde.

Herefter fulgte resolutionen om våbenhvile, FN's resolution 687, der blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd i april 1991, og som bl.a. krævede, at Irak udleverede de våbensystemer, som var blevet leveret af USA til Saddam Hussein i det foregående årti til krigen mod Iran.

Disse sanktioner alene havde absolut katastrofale konsekvenser. Det såkaldte olie-for-mad-program havde som konsekvens, at der på et enkelt år døde 550.000 irakiske børn under 5 år. Fra '91 til 2003 døde der yderligere 1,5 mio. mennesker pga. mangel på mad og medicin. Og det blev til, at Madeleine Albright, der dengang var ambassadør til FN, gav et interview i '96 om dette til »60 Minutes« CBS, og hun blev spurgt, om en halv million børns død var en passende pris for at opretholde embargoen? Og hun sagde, vi mener det er prisen værd.

Dernæst var der en undersøgelse, hvor man også viste, at antallet af børn, der havde psykologiske traumer, psykologiske sygdomme, angst, en tilstand af rædsel, voksede til flere hundrede tusinde om året.

På dette tidspunkt tog Schiller Instituttet initiativ til en Komite til at redde Iraks børn. Det var et forslag fra vores ven, den russiske professor Grigorij Bondarevskij, og vi skabte denne komite sammen med Hans Lyksalighed Rafael I. Bidawid, patriarken for Babylons kaldæiske kirke; dr. Hans Köchler fra IPO-organisationen i Østrig; Amelia Boynton Robinson; Massimo Pini, en schweizisk parlamentariker; Ramsey Clark og andre. Vi organiserede en luftbro. Mælkepulver fra

Amerika, fra mælkebønder: 5 tons, 3 store afsendelser med 16,5 tons medicinske forsyninger. Vi transporterede 22 irakiske børn til Tyskland for at blive behandlet; 48 hospitalssenge, 10 operationsborde, 67 kørestole osv.

Men det irakiske folks martyrium fortsatte.

I mellemtiden fortsatte Schiller Institutet med at arrangere seminarer om Den eurasiske Landbro, i hundreder af byer, heriblandt en stor konference i Beijing i 1996.

Dernæst skabte vi en Kvindekommission for Den nye Silkevej, som var idéen om at bringe fred til det krigshærgede Mellemøsten gennem udvikling, ved at forlænge Den eurasiske Landbro ind i Mellemøsten. Vi sagde i teksten: »Irak er et af de centrale lande i Den nye Silkevej. Hvis man ønsker at forandre dynamikken i hele Golfen, i Sydvestasien og Mellemøsten, og eliminere den overhængende fare for verden, for altid, så er der ingen bedre måde end at bygge den sydlige, forlængede del af Den nye Silkevej fra Kina, gennem Centralasien, til Iran, Irak, Mellemøsten og derfra med forgreninger ind i Afrika på den ene side og Balkan på den anden side; og i den anden retning må den sydlige del af Den nye Silkevej gå fra Iran til Indien, og derfra integrere hele Sydøstasien.«

På dette tidspunkt blev vore ord ikke hørt, fordi magthaverne havde andre idéer.

1996 var det samme år, hvor Richard Perle annoncerede »Clean Break«-politikken for Netanyahu, hvilket var idéen om at afskaffe Clintonregeringens Oslo-aftale.

Men i 1997 kom krisen i Asien, og selv, hvis den kinesiske regering allerede havde erklæret Den eurasiske Landbro Kinas langsigtede perspektiv frem til år 2010, så var krisen i Asien næsten årsag til en nedsmeltning, og det førte så til den russiske GK0-krise i '98 og statsbankerot. På det tidspunkt opfordrede præsident Clinton til en ny finansarkitektur, men

som konsekvens blev han 'watergatet'.

I 1999 ophævede Larry Summers Glass/Steagall-loven, og det medførte grundlæggende set afreguleringen af Wall Street, og det europæiske banksystem, som nu opererede uden kontrol.

Den 3. januar 2001 afholdt hr. LaRouche et berømt webcast, hvor han sagde, at den tiltrædende Bushregering ville blive konfronteret med så mange finansielle problemer, at den ville satse på en ny Rigsdagsbrand for at skabe forudsætningerne for en politistat. Det var tre uger, før Bush junior tog plads i Det Hvide Hus.

Da 11. september indtraf, var hr. LaRouche tilfældigvis ved at give et live interview til et radioprogram i Utah, Stockwell-showet, hvor han grundlæggende set sagde, at dette angreb på World Trade Center og Pentagon ikke ville have været muligt uden, at der var medskyldige, kriminelle elementer i USA's regering.

Senere på eftermiddagen vil vi høre en speciel præsentation om nødvendigheden af at frigive de 28 sider, så det vil jeg ikke komme ind på her, men disse 28 sider giver jer et indblik i, hvad det virkelig var, der skete bag scenen, og når disse sider bliver udgivet, vil der blive meget at gøre for at imødegå det, der gik galt.

Men med en fortsættelse i dette spor var dette ikke slutningen. I 2003 fik vi opdagelsen af »Ondskabens Akse«, Irak, Iran, Syrien, Libyen, Nordkorea. Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Landet skulle være i færd med at bygge et atomvåben, og det havde evnen til at nå enhver by på planeten inden for 45 minutter. Saddam Hussein skulle have tætte bånd til al-Qaeda.

Dette skyldtes alt sammen et memorandum fra MI5, og det var godkendt og arrangeret af Tony Blair.

Vi ved, hvad der skete. Irakkrigen skete, baseret på løgne, og

kastede den irakiske nation ud i mere uro.

I mellemtiden spredtes terrornetværket. Dette var begyndt med Brzezinski, der spillede det islamiske kort mod Sovjetunionen, i Afghanistan, og efter Sovjetunionens sammenbrud spredte disse netværk sig – til Centralasien, til Tjetjenien, Dagestan, Xinjiang i Kina, Pakistan, og wahhabismens virus, der var den sande ansvarlige for 11. september, bredte sig. NATO's Artikel 5 blev også påberåbt, for dette var angiveligt al-Qaeda. Og så kom krigen i Afghanistan.

Dernæst kom krigen mod Libyen. USA, briterne og franskmændene antog islamistiske radikale i Libyen til at vælte og myrde Gaddafi. Og efter at have kastet landet ud i et totalt helvede, begyndte de at bekæmpe de samme terrorister. Dette ville i mellemtiden ikke standse dem fra at bruge dem til at begynde på indsatsen for at vælte Assad.

Alt dette blandede sig til at blive til ISIS, der er blevet stærke i Irak og Syrien, og man erklærer nu krig mod ISIS, hvis dannelse er et resultat af den forudgående politik. Men USA gør selvfølgelig ikke dette alene. Det gør det sammen med sine gode allierede, Saudi Arabien og Qatar, lande, der er under stærk mistanke for at finansiere de selv samme terrorister, mod hvilke denne krig udkæmpes.

I dag har man gode terrorister, som man bruger til regimeskift mod de regeringer, man ikke kan lide. I morgen finder man ud af, at disse er de onde terrorister, som man må bekæmpe. I mellemtiden rekrutterer wahhabiternes madrassa'er, skoler og velgørenhedsorganisationer flere folk fra USA, konvertitter, fra Tyskland, Frankrig og Belgien, og uddanner dem i Syrien og Irak, og sender dem så tilbage for at begå grusomheder, som vi netop har set det i Paris mod bladet Charlie Hebdo.

Dette må stoppe. For dette er blevet til et totalt mareridt, og det er et mareridt, der vil ødelægge civilisationen for altid, hvis vi ikke stopper det. Og det er grunden til, at

offentliggørelsen af de 28 sider er nøglen. Og det er det, fordi kun, hvis sandheden om, hvad der skete, kommer frem, kan der komme en løsning.

En fremvoksende, ny verdensorden

Men det er ikke godt nok. For i mellemtiden, i det seneste halvandet år, er en helt anden model for verdensordenen vokset frem.

(Tredje og sidste del af Helgas tale følger snarest. Mens du venter, kan du se videoer og dansk udskrift af senator [Bob Grahams pressekonference](#), og webcastet med [Jeffrey Steinberg](#), EIR's efterretningsspecialist, der giver en meget grundig analyse af baggrunden for den internationale terrorisme, vi i øjeblikket lider under.

*Og glem ikke at mobilisere hele dit netværk til at komme til vort vigtige møde den 31. januar kl. 14. **Se banner.***

Stay tuned! –red.)

Jeffrey Steinberg, en af EIR's redaktører med speciale i efterretninger:

Den anglo-saudiske baggrund for den aktuelle, internationale terrorisme: Frigiv sandheden, og lad os lukke imperiemagternes topstyrede terrorapparat ned, én gang for alle!

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: ... det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

Webcast 9. januar 2015: Jeffrey Steinberg: Jeg mener, at senator Graham virkelig satte rammerne for at besvare det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold, og som fokuserer på de seneste dages begivenheder i Frankrig. Men jeg tror, at pointen nu burde stå klart for Dem alle, at det er umuligt blot at påbegynde en diskussion af disse begivenheder, uden som et minimum at gå tilbage til begivenhederne den 11. september, samt den brutale mørklægning, der fulgte efter.

I andre afsnit af pressekonferencen onsdag pointerede senator Graham, og også kongresmedlem Lynch, mener jeg, at når dokumenter fra regeringen underkastes undersøgelse med henblik på klassificering (hemmeligstempling), før de frigives til offentligheden, så er der meget ofte bortredigeringer. Disse udgør navne, der ikke nævnes, måske undertiden landenavne, der

ikke nævnes, fordi man er bekymret for, hvad det kunne afsløre. Men der har aldrig været et dokument af samme vigtighed som Den fælles Kongresundersøgelse, hvor et helt kapitel, med praktisk talt hvert ord i kapitlet spærret og erklæret klassificeret. Og alle de kongresmedlemmer, der for nylig har læst disse 28 sider, hvilket i sig selv var en kamp, har sagt, at der ikke er noget, der kommer op i den standard, hvor man kan være bekymret for den nationale sikkerhed.

(Dansk udskrift af hele senator Bob Grahams pressekonference, samt selve pressekonferencen, kan ses [her](#))

Det, som siderne afslører, og der er vigtige dele af disse 28 sider, som vi kender til, de afslører for det første, at der rent faktisk var et udbredt støttenetværk, der i hvert fald i to af hovedflykaprernes tilfælde opererede, det vil sige de to første 11. september-flykaprere, der ankom til USA mere end et år før angrebene 11. september. De blev modtaget af to mænd i Los Angeles lufthavn, der blev identificeret som agenter i den saudiarabiske efterretningstjeneste; disse to saudiske agenter sørgede for indkvartering, andre former for logistiske behov, gav dem penge og fik dem rent faktisk ind i den oprindelige pilotuddannelse.

I hele denne periode modtog disse to saudiske efterretningsofficerer jævnligt penge for at finansiere disse aktiviteter. Nogle af pengene kom via et selskab, der var en eksklusiv, såkaldt privat, facade for Det saudiske Ministerium for Forsvar og Flyvning, og den ene af disse to saudiske efterretningsofficerer var en spøgelsesmedarbejder, der modtog ikke blot en betydelig løn, men også dyr finansiering af udgifter, i den periode, hvor 11. september-flykaprerne blev guidet rundt og beskyttet og finansieret. Der kom mindst 50.000 dollar, sandsynligvis nærmere 70.000 dollar, direkte til disse saudiske efterretningsagenter i tiden op til 11. september-angrebene fra den saudiarabiske ambassadør til USA, Prins Bandar bin Sultans personlige bankkonto.

Prins Bandar bin Sultan har været et fast element i USA i årtier; mange mennesker refererede til ham som »Bandar Bush«, fordi han havde sådan et ekstraordinært tæt forhold til både Bush 41 og Bush 43. Bandars hustru, Prinsesse Haifa, var søster til Prins Turki bin Faisal, som var chef for saudisk efterretningsvæsen i over ti år, og som trak sig tilbage fra denne post to uger før angrebene 11. september. Prins Turki var en af de afgørende spillere, der forhandlede direkte med Osama bin Laden og åbnede sluserne for saudisk finansiering, der tilflød al-Qaeda i perioden umiddelbart forud for bombningerne af afrikanske ambassader, angrebet på USS Cole og dernæst angrebene 11. september.

Jeg tror, at senator Graham var meget bevidst om sammenstillingen af sine bemærkninger om Saudi Arabien, monarkiet i Saudi Arabien, og hans referencer til det britiske monarkis forræderi under Borgerkrigen. For i dag er det i realiteten umuligt at skelne mellem det britiske og det saudiske monarki: De repræsenterer en enkelt kraft, og havde det ikke været for den aktive og bevidste involvering af det britiske monarki og britiske efterretningstjenester, havde saudierne ikke kunnet spille den form for rolle, de spillede, hvor de ydede afgørende støtte til 11. september-flykaprerne, og mange, mange andre lignende aktiviteter.

Der er faktisk et veldokumenteret billede af overensstemmelse mellem britiske og saudiske monarkiske operationer, der har direkte forbindelse til 11. september. Fra og med 1985 var Prins Bandar bin Sultan, selv om han var ambassadøren her i Washington, D.C., det personlige mellemlid til daværende premierminister Margaret Thatcher i en meget unik aftale om en byttehandel mellem briterne og saudierne, hvor briterne gennem våbenindustrielskabet BAE Systems leverede diverse former for våben til en værdi af 40 milliarder dollar til Det saudiske Forsvarsministerium. Til gengæld betalte saudierne for dette militærudstyr, og et par meget store bestiktelser, der gik til ledende regeringsfolk i Det saudiske Forsvarsministerium og

blev uddelt blandt flere andre saudiske prinser, ved at levere 600.000 tønder olie dagligt, fra 1985, og dette program eksisterer faktisk endnu i dag.

I EIR arbejdede vi lidt med at analysere tallene, og vi fik dernæst en vis afgørende, bekræftende information af Prins Bandar selv. Hvis man ser på den mængde penge, som briterne brugte til at levere disse våbensystemer, og dernæst sammenligner det med de indtægter, der blev genereret af salget af bogstavelig talt en supertanker olie om dagen på spotmarkederne i en periode fra 1985 og fortsættende frem til i dag, vil man finde, at efter at have taget alle disse kendsgerninger i betragtning, var der stadig en del mere end 100 milliarder dollar i finansiering til overs.

I en nylig, sanktioneret biografi pralede Prins Bandar af den kendsgerning, at det særlige forhold mellem det saudiske og det britiske monarki muliggjorde oprettelsen af en række offshore-fonde – sorte fonde, sandsynligvis den største pulje af penge til hemmelige operationer, der nogen sinde er samlet på en gang. Og disse britisk-saudiske fonde, der blev administreret i fællesskab, gik, som Bandar selv pralede med, til (citat) »krigen mod kommunisme«, hvorved han mente finansieringen af Mujaheddin i Afghanistan, som var en af ynglepladserne for al-Qaeda og alle de andre grupper, som vi nu ser optræde på verdensscenen.

Og i den periode, hvor Bandar og hans hustru således leverede finansiering til de saudiske efterretningsofficerer, der guidede to af hovedflykaprerne i 11. september rundt, modtog Bandar jævnlige bankoverførsler fra Bank of England, i form af hans »mæglersalær« for olie-for-våben-aftalen mellem briterne og saudierne – den hed al Yamamah; de kaldte det »The Dove«, oversat til engelsk fra arabisk. Så Bandars del af dette arrangement var som et minimum 2 mia. dollar i mæglersalær, der kom ind på hans bankkonti i Riggs National Bank. Det var disse penge, der blev sendt af sted for at hjælpe med at finansiere 11. september-flykaprerne.

Dette er alt sammen en del af det, der står i de 28 sider. Vi ved det ikke, fordi vi sneg os ned i kælderen i Capitolbygningen og læste dem; vi ved det, fordi der har været andre redegørelser. For eksempel skrev senator Graham en bog i 2004 med titlen Efterretningsanliggender, og denne bog fortalte om hans oplevelse som formand for Den fælles Kongreskomite til undersøgelse af 11. september, og han fortalte som anekdoter om en del af de afgørende resultater, som dengang fandtes i de 28 sider, som blev bortredigeret af præsident Bush og vicepræsident Cheney, og som fortsat holdes tilsløret af præsident Obama på trods af den kendsgerning, at han, ved mindst to lejligheder lovede familiemedlemmerne, 11. september familiemedlemmerne, ansigt-til-ansigt, at han ville sørge for, at disse sider blev afklassificeret.

Jeg er sikker på, at der er mange andre faktorer inkluderet i disse 28 sider, der drejede sig om spørgsmålet om der var, eller ikke var, netværk, der var involveret i at støtte terroristerne, og hvor pengene til operationerne den 11. september kom fra. Navnet Saudi Arabien, navne på specifikke, højtplacerede personer i det saudiske monarki og den saudiske regering, står overalt på de 28 sider. Jeg havde, under pressekonferencen onsdag, lejlighed til at bede senator Graham om at give en kort redegørelse af et andet element af 11. september-historien: På baggrund af resultater af undersøgelsen af cellen i San Diego, Californien, hvor de saudiske efterretningsofficerer direkte fremmede flykaprernes aktiviteter og forberedelser, stillede senator Graham spørgsmålet, om der var, eller ikke var, etableret lignende støtteoperationer andre afgørende steder, hvor flykaprerne lavede det forberedende arbejde. Det omfatter steder som Sarasota, Florida, hvor Mohammed Atta og det ene team var under uddannelse og opererede; det omfattede Herndon, Virginia; det omfattede Paterson, New Jersey; og der var andre steder. Men disse fire steder, San Diego, Sarasota, Herndon og Paterson, var afgørende centre for alle forberedelserne og iscenesættelsen af 11. september-operationen.

Senator Graham kommer fra Florida. Han spurgte FBI, på det tidspunkt, hvor han var formand for Den fælles Kongresundersøgelse af alle filer med relation til de undersøgelser, der blev foretaget i Florida, om der var nogen indikation på, at et lignende støtteapparat opererede i dette område. FBI svarede tilbage, gentagne gange, at der ikke var nogen optegnelser, ingen beviser på noget sådant. Mange år senere, grundlæggende set inden for de seneste to år, blev det, gennem arbejde udført af undersøgende journalister, og gennem registreringen af en retssag, anlagt med baggrund i Loven om Informationsfrihed, med nogen forsinkelse opdaget, at jo, der havde faktisk været endnu en støttecelle, denne gang ledet af en meget prominent, saudisk forretningsmand, der var ansat af den saudiske kongefamilie, og hvis hjem ofte blev besøgt af Mohammed Atta og de andre flykaprere. Og minsandten, om ikke FBI sluttelig indrømmede, at de havde over 80.000 siders dokumentation! Denne dokumentation blev tilbageholdt for Den fælles Kongresundersøgelse, blev undertrykt og mørklagt i et dusin år; og nu, for første gang, undersøger en føderal dommer dette materiale. Dette kaster nu et langt stærkere lys på ikke alene det saudiske, men det anglo-saudiske element af hele 11. september-processen.

Og igen, hvis denne information var kommet ud til offentligheden – kongresmedlemmerne Jones, Lynch og Thomas Massie, der er den tredje medsponsor af lovforslaget for afklassificeringen af de 28 sider, har alle sammen sagt, at efter at have læst de 28 sider – og de har været meget forsigtige med ikke at sige et ord om, hvad de ved om indholdet af disse 28 sider, men de har ret til at komme med deres mening; og i alle tilfælde sagde de, at hele deres syn på de seneste 15 års historie, og endnu længere, var fundamentalt forandret og rystet af det, de havde læst i disse 28 sider.

Nu står vi så her, i begyndelsen af 2015. Vi har netop set det forfærdelige angreb, der fandt sted i Paris, Frankrig, onsdag

morgen i denne uge. USA er nu angiveligt i en alliance med Saudi Arabien, Storbritannien og andre lande i Golfstaternes Samarbejdsråd i Den persiske Golf, sunni-lande, for det meste monarkier, der angiveligt fører krig mod Islamisk Stat, ISIS. Men bevismaterialet i disse 28 sider indikerer, at dette anglo-saudiske apparat er kildeudspringet til hele den internationale terrorisme, som vi er blevet konfronteret med i løbet af det seneste dusin år. I stedet for at afsløre den intense og dybe saudiske involvering i 11. september, var alle saudiere, der befandt sig i USA, inklusive medlemmer af bin Laden-familien, de første, der fik lov at gå ombord i kommercielle fly efter angrebet 11. september. I dagene efter 11. september blev hvert eneste af disse mennesker samlet og, ikke sat i fængsel, eller udleveret, men sat på kommercielle fly og bragt tilbage til Saudi Arabien, i sikkerhed for USA's retshåndhævelse.

Så mørklægningen har været vedholdende, og, som senator Graham netop sagde på pressekonferencen, som et resultat af dette var der et klart budskab: I kan fortsætte ustraffet, for USA vil mørklægge denne britisk-saudiske faktor.

Hændelserne i Paris for et par dage siden er stadig ved at blive undersøgt. Det ville være for tidligt at erklære historien for klappet og klar og hævde, at der er et klart billede af, hvad der stod bag denne operation. Men der er allerede kommet flere ting frem, der er blevet bekræftet og står klart: For det første var de to brødre, der var involveret som attentatmænd på Charlie Hebdos kontor, og som dræbte et dusin mennesker, en del af et netværk, et rekrutterende netværk, et jihadist-netværk, der meget længe har opereret under det britiske monarkis beskyttende paraply. Der er moskéer i London, inklusive Finsbury Park-moskéen, hvor de, der rekrutterede disse to Kouachi-brødre, var baseret og i årtier beskyttet af den britiske krone og britisk efterretningsvæsen.

En af lederne af denne moské, Abu Hamza, blev for nylig, inden

for de seneste par år, udleveret til USA og retsforfulgt for sin rolle i visse terroraktiviteter og rekruttering af terrorister, og hovedelementet i hans forsvar ved en amerikansk domstol er, at, mens han var i USA for at rekruttere til al-Qaeda og andre jihadist-grupper, arbejdede han også i hemmelighed for MI5, deres modstykke til FBI. Og der er grund til at tro, at disse påstande har betydelig troværdighed.

På den ene eller anden måde, så har vi her at gøre med et topstyret, anglo-saudisk apparat, der er kildeudspringet til finansieringen, uddannelsen og beskyttelsen af international terrorisme, og så længe, sandheden forbliver skjult for det amerikanske folk, og for hele verden, er der ingen måde, hvorpå vi kan stoppe denne terrorisme; denne terrorisme vil fortsætte, uafbrudt, og dog kan vi, ved simpelt hen at afsløre sandheden, og starte med frigivelsen af de 28 sider, begynde at løse dette problem på den rigtige måde.

Jeg bør tilføje en fodnote: For, flere måneder før angrebene 11. september, præsenterede Executive Intelligence Review et dossier for daværende udenrigsminister Madeleine Albright. Og dossieret opfordrede grundlæggende set Udenrigsministeriet til at overveje, om Storbritanniens regering burde sættes på listen over stater, der sponsorerer terrorisme. [EIR, Vol. 27, nr. 3, 21. jan. 2000; »Put Britain on the List of State Sponsoring Terrorism«; http://www.larouchepub.com/eiw/public/2000/eirv27n03-20000121/eirv27n03-20000121_052-put_britain_on_the_list_of_state.pdf].

Dette dossier, der kan ses på EIR's websides hjemmeside, var udelukkende baseret på regeringsdokumentation, formelle diplomatiske henvendelser, der var registreret hos British Foreign and Commonwealth Office, fra regeringer så forskellige som den egyptiske, russiske, peruvianske, colombianske, indiske – og i hvert enkelt tilfælde lød klagen på det samme. At terrornetværk, der var aktive i alle disse lande, fik

beskyttelse på et sikkert sted, logistisk støtte og finansiering af den britiske regering.

I Ruslands tilfælde var der moskéer over hele Det forenede Kongerige, der var brændpunkter for rekruttering for at sende fanatiske jihadist-rekrutter til først at blive uddannet i Afghanistan og Pakistan, og dernæst sendt til Kaukasus-området for at tilslutte sig de tjetjenske netværk, der udførte en blodig terrorkampagne mod Rusland. I Egyptens tilfælde blev den Islamiske Jihad-gruppe, der udførte massakren på turister på de historiske steder i Luxor i Øvre Egypten, kørt fra London af netværk, der blev finansieret og beskyttet af den britiske regering.

Så det spørgsmål, vi har for os med de 28 sider, går videre end til Saudi Arabien. Det går direkte til kernen af karakteren af de imperiemagter, der stadig eksisterer på denne planet. Og vi har derfor, ved at frigive disse 28 sider, og ved at frigive et element af sandheden, ikke alene en enestående mulighed for at opnå retfærdighed for familierne, for amerikanerne og for alle ofrene for terrorisme i hele verden; men vi lægger også grunden til at få lukket dette apparat ned, én gang for alle. For terrorisme er ikke et »sociologisk fænomen«, det er ikke noget, der styres fra bunden og opefter. Ligesom den internationale narkohandel, så styres det ovenfra og nedefter, og alle veje fører sluttelig tilbage til det, som selv den britiske presse refererer til som »Londonistan«.

Pressekonference med senator

Bob Graham 7. januar 2015: Afklassificer de 28 sider! Fuldt dansk udskrift

Senator Bob Graham: Jeg vil gerne takke Walter og Steve – kongresmedlemmerne Jones og Lynch – for deres lederskab i forbindelse med at gøre Kongressen opmærksom på denne sag. Jeg vil gerne takke familiemedlemmerne, som uden for enhver tvivl har været den mest indflydelsesrige kraft i alle de forandringer, der er sket som følge af 11. september, og også vil være den mest betydningsfulde kraft med hensyn til at overbevise præsidenten om, at tiden er inde til at give det amerikanske folk sandheden.

Det er overflødigt at nævne, at de bemærkninger, som jeg vil fremkomme med her til morgen, er væsentlig anderledes, end de ville have været, hvis det ikke havde været for begivenhederne i Paris her til morgen, som efter min mening stiller denne sag i det rette lys.

Men først lidt om baggrunden: Efter 11. september stod det klart, at det ville blive nødvendigt at Kongressen udførte en eller anden form for undersøgelse af, hvad der skete. Lederskabets beslutning gik ud på, at man skulle kombinere Efterretningskomiteerne i Repræsentanternes Hus og Senatet til en komite; den første gang, noget sådant var sket i Kongressenes historie, for at stå for denne undersøgelse. Undersøgelsen varede hele året 2002. Den omfattede hundreder af vidner, ti tusindvis af sider med dokumentation, der førte til en rapport på over 800 sider, der blev fremlagt i december 2002. Henved seks måneder senere dukkede den offentlige version op, og vi var chokerede over at se, at et vigtigt kapitel i rapporten var bortredigeret, dvs., som kongresmedlem Lynch og kongresmedlem Jones sagde, ikke et ord eller en

sætning her og der, men et helt kapitel.

Eftersom dette kapitel fortsat er hemmeligstemt, kan ingen af os tale om det offentligt, men jeg tror, det er rimeligt at sige, at det er et centralt kapitel for forståelsen af, hvem det netværk var, der gjorde det muligt for 11. september at finde sted. Da vi så, at dette kapitel var blevet fjernet, lød der omgående et ramaskrig. Senator Dick Shelby, republikaner fra Alabama, som havde været formand og på daværende tidspunkt var næstformand for Senatets Efterretningskomite, og jeg, udstedte en erklæring, der sagde, at vi havde indgående kendskab til dette kapitel og ikke anså det for at indeholde noget, der havde skadelig virkning på den nationale sikkerhed, og at kapitlet var væsentligt for den generelle forståelse af 11. september og burde frigives.

Vi har efterfølgende fået tilslutning hertil fra andre, der var involveret, inklusive formanden for Husets komite, Porter Goss, der også gerne ville have været til stede her i dag, og dernæst har også borgerkommissionen for 11. septembers to medformænd, Lee Hamilton og Tom Kean, talt for, at disse 28 sider skulle frigives.

Kort tid efter, at afklassificeringsprocessen sluttede blev der udfærdiget et brev, der blev underskrevet af næsten halvdelen af medlemmerne af USA's Senat, upartisk, og som inkluderede senator Joe Biden fra Delaware, senator John Kerry fra Massachusetts, og senator Hillary Clinton fra New York, der alle krævede, at præsident Bush frigav de 28 sider.

Hvad har konsekvenserne af, at man har nægtet at frigive disse sider, været? Og lad mig sige, at alt imens de 28 sider måske er de vigtigste og de mest prominente, så er de slet ikke det eneste eksempel på steder, hvor information, der er vigtig for forståelsen af hele 11. september, også er blevet holdt tilbage fra det amerikanske folk. Så de bemærkninger, jeg nu vil komme med, handler specifikt om de 28 sider, men mere generelt om et mønster med en mørklægning, der i 12 år har

forhindret det amerikanske folk i at få en komplet forståelse af det mest forfærdelige angreb mod USA i dets historie.

Konsekvenserne er efter min vurdering tre:

For det første, en fornægtelse af sandheden. Et centralt spørgsmål i 11. september var, om de 19 personer handlede alene, eller om de havde et støttenetværk, der fremmede deres evne til at udføre en meget kompleks plan. Ingen, der har undersøgt kendsgerningerne nærmere, inklusive de individer, som jeg netop nævnte, er kommet til en anden konklusion end den, at det er højst usandsynligt, at de 19 personer kunne have handlet på egen hånd. Og dog er det den amerikanske regerings officielle standpunkt, at de handlede på egen hånd, og at der ikke er grund til yderligere at undersøge spørgsmålet, om der var et støttenetværk.

Vi befinder os nu i 150-års jubilæumsåret for Den amerikanske Borgerkrig, og i løbet af de sidste fem år har vi haft en national historietime, efterhånden som datoen for en nutidig begivenhed faldt sammen med en dato under denne krig. En af de informationer, som vi, eller jeg i det mindste, har lært, er, at præsident Lincoln under hele krigen havde en politik om, at alle budskaber, der kom til regeringen, mere specifikt til Udenrigsministeriet, skulle opføres i en offentlig protokol, på daglig basis. Hans forståelse var, at, hvis man skulle bevare det amerikanske folks støtte til en krig, der blev stadig mere blodig, med store mennesketab og materielle tab, ville det kræve det amerikanske folks tillid til, at deres regering opførte sig på en passende måde, og at nøglen til denne tillid var åbenhed.

Jeg ville ønske, at vi vedtog Lincoln-standarden for det, der skete under 11. september.

For det andet er der spørgsmålet om retfærdighed. Henvend 3.000 pårørende til dem, der mistede livet under 11. september, har i årevis forsøgt at få retfærdighed gennem vores system, for

de tab, de har lidt. Den amerikanske regerings standpunkt har været den at beskytte Saudi Arabien ved praktisk talt hvert trin i retsprocessen. Da den amerikanske regering skulle tage et standpunkt, tog den et standpunkt, der var til skade for de amerikanske borgeres interesser, der søgte retfærdighed, og beskyttende over for den regering, der efter min mening havde det største ansvar for dette støttenetværk.

Og igen, med et eksempel fra Borgerkrigen: Briterne havde underskrevet en neutralitetsaftale med USA om, at de ikke ville blande sig i Borgerkrigen. Efterfølgende fandt man ud af, at deres skibsværfter havde bygget militærskibe til Konføderationen. Da krigen endte, glemte USA det ikke; det ignorerede ikke de negative virkninger af Storbritanniens forræderi. I stedet forfulgte USA sagen mod dem, og sikrede sluttelig en erkendelse af, hvad Storbritannien havde gjort, samt fik nogen skadeserstatning for konsekvenserne af deres handlinger. Hvilken forskel på den måde, dette land så sig selv som en stolt forsvarer af retfærdighed for dets borgere, og så det, vi oplever i dag.

Den tredje konsekvens er spørgsmålet om national sikkerhed, og hyppigt har de, der var forsvarere for, at man ikke skulle have åbenhed, sagt, at dette ikke kan gøres tilgængeligt for det amerikanske folk, fordi det ville skade vores nationale sikkerhed. Det ville påvirke metoder og kilder til information, eller anden information, der ikke egner sig til offentliggørelse. Som de to kongresmedlemmer netop sagde, så læste de begge rapporten – ikke for 12 år siden, da jeg var med til at skrive rapporten – men de har læst den for nylig, og de er begge kommet til den samme konklusion, som vi gjorde for 12 år siden, at der ikke eksisterer nogen trussel mod vores nationale sikkerhed i frigivelse.

Jeg vil i dag hævde, at der eksisterer en trussel mod vores nationale sikkerhed i manglende frigivelse, og vi så endnu et kapitel af det i dag, i Paris.

Her er nogle kendsgerninger:

Saudierne ved, hvad de gjorde. De er ikke personer, der ikke er bevidste om konsekvenserne af deres regerings handlinger. For det andet, så ved saudierne, at vi ved, hvad de gjorde! Der er nogen i regeringen, der har læst disse 28 sider, nogen i regeringen har læst alle de andre dokumenter, der hidtil er blevet mørklagt. Og det ved saudierne.

Hvad tror man, saudiernes standpunkt ville være, hvis de vidste, hvad de havde gjort, vidste, at USA vidste, hvad de havde gjort, og dernæst så, at USA havde indtaget et standpunkt af enten passivitet, eller ligefrem fjendtlighed over for at lade disse kendsgerninger blive kendt? Hvad ville den saudiske regering gøre under sådanne betingelser, hvilket netop er, hvor de har befundet sig i mere end et årti?

Ja, for det første har de fortsat, måske optrappet, deres støtte til en af de mest ekstreme former for islam, wahhabisme, over hele verden, især i Mellemøsten. Og for det andet har de støttet deres religiøse iver med finansiel eller anden form for støtte til de organisationer, der skulle udføre disse ekstreme former for islam. Disse organisationer har omfattet moskéer, madrassaer og militær. Al-Qaeda var en skabelse af Saudi Arabien; de regionale grupper så som al-Shabab, har for størstedelen været skabelser af Saudi Arabien; og nu er ISIS den seneste skabelse!

Ja, jeg håber og har tillid til, at USA vil knuse ISIS, men hvis vi tror, det er definitionen på sejr, er vi meget naive! ISIS er en konsekvens, ikke en årsag – det er en konsekvens af udbredelsen af ekstremisme, primært af Saudi Arabien, og hvis det knuses, vil en anden organisation blive etableret, finansieret og støttet for at fortsætte sagen.

Så konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien har været, at vi har tolereret denne serie af organisationer; voldelige, ekstreme, ekstremt skadelige for Mellemøsten, og en

trussel mod verden, som vi så det i Paris i morges.

Så jeg vil afslutte med at sige, at dette er et meget vigtigt spørgsmål. Det kan synes uaktuelt for nogle, men det er lige så aktuelt som de avisoverskrifter, vi vil læse i dag. Det er et spørgsmål, der vedrører kernen af USA's kontrakt med sit folk, at folket vil give regeringen troværdighed og støtte til at regere; regeringen vil give folket den information, på basis af hvilken det kan foretage en sund vurdering af, om regeringens handlinger er passende. Det er fundamentalt som retfærdighed over for vort folk, der har lidt så meget under denne onde union mellem ekstremisme og en meget magtfuld nationalstat. Og det er det amerikanske folks sikkerhed.

Så jeg vil igen gerne takke kongresmedlemmerne for deres lederskab. Jeg håber, de snart vil få følgeskab af en bølge af andre kongresmedlemmer, der indser vigtigheden af dette spørgsmål. Og at USA's præsident endelig vil erklære, at han vil vedtage Lincoln-standarden med fuld åbenhed og stole på det amerikanske folks intelligens og dømmekraft og patriotisme for at afgøre, hvad det passende handlingsforløb bør være.

Tak. [klapsalver]

**Invitation til mødet den 31.
januar kl. 14 på
Frederiksberg**

Download (PDF, Unknown)

**RADIO SCHILLER den 19. januar
2014:**

Øget spænding

**Ukraine/Finanssystemet
vakler/**

**kom til vigtigt møde den 31.
januar!**

Med formand Tom Gillesberg

Foreløbig invitation til mødet den 31. januar kl. 14 på
Frederiksberg

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

**Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale, Schiller
Instituttets konference i New**

York, 17. jan 2015: BRICS nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed

Vi bringer her første del af Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Selv Gorbatsjov har for nylig givet udtryk for dette. Mange andre ser det. Og verden er i dag flået itu af en bølge af terrorisme, og det er heller ikke så let at forestille sig, hvordan vi skal blive denne barbariske udvikling kvit.

Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.

Det eksisterer i form af begyndelsen til en ny, økonomisk verdensorden, der i løbet af de seneste halvandet år er blevet opbygget af BRICS-landene, Latinamerikas CELAC-lande, og nogle asiatiske og afrikanske lande. Men for at denne vision i sandhed kan blive et realistisk perspektiv for fremtiden, er det absolut bydende nødvendigt, at vi forandrer USA's kurs i særdeleshed, samt også Europas kurs.

For udelukkende kun, hvis USA går med i BRICS og ikke anser Kina, Indien og de andre BRICS-nationer som en geopolitisk trussel til deres, eller jeres, eller vores geopolitiske interesse ... Det må stå fuldstændig klart, at, i en tid med

termonukleare våben, kan krig ikke være et middel til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at begå selvmord.

Krig og terrorisme er de to, onde tvillinger i vor tid, der på incestuøs måde avler hinanden. Vi har terrorisme. Dernæst har vi krigen mod terrorisme, der skaber yderligere terrorisme, der igen skaber mere behov for mere krig. Så har vi mere terrorisme ... og sådan fortsætter det, frem til faren for en Tredje Verdenskrig.

Man bør forstå, at krig og terror, sandsynligvis i al evighed, men i særdeleshed i vor tid, er et imperiesystems redskaber, et system, der har øget svælget mellem rig og fattig på en fuldstændig sindssyg, pervers måde, et system, der har skabt en situation, hvor de allerrigeste mennesker – 85 personer – ejer lige så meget rigdom, som halvdelen af menneskeheden tilsammen, 3,5 mia. mennesker. Dette system har Pave Frans kaldt systemet, der dræber, og han har krævet, at man tager det Femte Bud, »Du skal ikke ihjelslå«, i anvendelse over for dette system.

Og lige her, på Manhattan, har man på en vis måde dette systems hovedkvarter, sammen med City of London, beliggende på Wall Street. Men man har også her begyndelsen til Den amerikanske Republik, og Den amerikanske Forfatning, der repræsenteredes af Alexander Hamilton og idéen om, at den suveræne regering har retten til at skabe sin egen kredit til fordel for det almene vel, og at denne kredit udelukkende kun må tjene nationens velstand.

New York repræsenterer også begyndelsen på Den amerikanske Republik, og institutionen. Og Wall Street var lige fra begyndelsen den amerikanske models fjende. Det har altid været Det britiske Imperiums brohoved for undergravning, hele vejen igennem. Det har altid finansieret de forkerte mennesker, inklusive i Konføderationen, i Borgerkrigen, hvor det finansierede Konføderationen.

Så Wall Street var altså associeret med at gøre virkningen af Den amerikanske Revolution ugjort og give magten over den amerikanske koloni tilbage til Det britiske Imperium. Og i dag er fjenderne af idéen om Amerika som republik på krigsstien, og nogle af disse spiser i øjeblikket frokost eller middag med repræsentanten for Det britiske Imperium, der er på besøg i USA, i skikkelse af Tony Blair.

Men verdens skæbne vil være afhængig af, hvilken af disse to traditioner, der vil herske. Og vi er kommet sammen her i dag for, fra dette møde, at lancere en udvikling, der skal få Amerika tilbage til at være en republik og gennemføre Alexander Hamiltons og John Quincy Adams politik, og atter blive De forenede Stater, en republik i en alliance af fuldstændig suveræne republikker.

De gode nyheder i alt dette er, at Wall Street står umiddelbar foran at eksplodere. Og de endnu bedre nyheder er, at et alternativ til dette system allerede er på plads.

Men Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker vil snarest eksplodere, og det samme vil eurozonen.

Torsdag i denne uge (15. jan.) opgav den Schweiziske Nationalbank deres binding til euroen, og det skyldtes, at det ikke længere kunne bevares, efter at Schweiz allerede havde brugt 500 mia. dollar på at forhindre en opskrivning af schweizerfrancen, og i forventning om stor turbulens i den kommende uge trak schweizerne ligesom i bremsen og besluttede at lade kursen flyde.

Torsdag i den kommende uge – og dette var, hvad den Schweiziske Nationalbank antciperede – vil Den europæiske Centralbank efter al sandsynlighed satse på den meste gigantiske Kvantitative Lempelse, og foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer. Den vil gøre det, som Mario Draghi allerede for to år siden, da euroen havde store vanskeligheder, havde meddelt han ville gøre; han sagde, at

han ville gøre hvad der er nødvendigt for at redde euroen. Og hvad der er nødvendigt betyder ubegrænset pengetrykning.

Den 25. januar, dvs. på næste søndag, er der valg i Grækenland, og alt tyder på, at oppositionspartierne, Syriza og de Uafhængige Grækere, vil vinde majoriteten, og de har allerede meddelt, at de i dette tilfælde vil annullere Trojka-memorandaet, det memorandum, der tvang den græske befolkning til at lide den mest utålelige smerte, nedskæringer, forøgelse af selvmordsraten, forøgelse af dødsraten. Man har netop nu en folkelig opstand imod dette. Hvis disse oppositionspartier vinder, så vil det efter al sandsynlighed blive begyndelsen til enden for euroen; for hvis EU-kommissionen kapitulerer over for Syrizas krav om at droppe nedskæringerne, vil det brede sig som en steppebrand til Italien, Spanien, Portugal og Frankrig, og sandsynligvis til mange andre lande.

Og hvis de (EU-kommissionen) ikke gør det, så vil ultimatummet sandsynligvis være, at Grækenland vil forlade eurozonen, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Men det går ikke bedre med Wall Street, fordi for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, der allerede nu gisper desperat efter den sidste luft, har spekuleret og investeret i skifergas og -olie, og de har akkumuleret en gæld på omkring 1 billion dollar, som det var meningen skulle tilbagebetales gennem en oliepris på 80, 100 eller 120 dollar per tønde, og ikke 45 dollar, hvilket er den aktuelle pris. Og oven i dette har de samlet sig udestående derivater af forskellig art til omkring 20 billioner dollar.

Dette har skabt en situation som under krisen på det sekundære ejendomsmarked i 2007, hvor mange mennesker, pga. sammenbruddet i huspriserne, havde huslån, der var langt dyrere end prisen for deres hus, og det førte til nedsmeltningen af det sekundære ejendomsmarked, der igen førte til kollapset af Lehman Brothers i 2008 og systemets potentielle forsvinden.

Det betyder, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran sin undergang. Og i betragtning af, at dette system har for omkring 2 billiarder dollar i udestående derivater, findes der ingen måde, hvorpå disse penge kan blive betalt, ikke gennem bail-out (statslige redningspakker), og ikke gennem bail-in (konfiskering af bankindeståender). Og det er grunden til, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig.

Krigsfaren

For det er sammenbruddet af det transatlantiske system, der er den virkelige udløser af krigsfaren. Den åbenlyse udløser er krisen i Ukraine, men i virkeligheden står vi og ser på en geopolitisk konfrontation med Rusland, og med Kina. Og når Gorbatsjov, som er vellidt i Vesten, men ikke så populær i Rusland, nu går ud og forsvarer Putin i en virkelig dramatisk ændring af sine meninger, og advarer om, at hvis det kommer til krig over Ukraine, vil det føre til en storkrig, hvor atomvåben vil blive brugt, og det vil føre til civilisationens udslettelse, så kan jeg blot sige, at det absolut er tilfældet.

Lige nu har vi en amerikansk militærholdning, og en ditto fra NATO, der opererer ud fra en førsteangrebs-doktrin. De har udvidet NATO mod øst og omringet Rusland. USA har vedtaget en såkaldt Prompt Global Strike-doktrin, som betyder en førsteangrebs-doktrin. Det globale, amerikanske missilforsvarssystem er et førsteangrebssystem. Og USA er i færd med at modernisere hele sit atomvåbenarsenal til dette formål.

I sidste uge udkom der en ny rapport i Washington, hvor International Security Advisory Board, der rådgiver udenrigsministeriet, og som består af tidligere regerings- og militærfolk, sagde: Åh, det er så forfærdeligt. Vi må

anerkende den kendsgerning, at vi har kontradiktoriske relationer med Rusland, og den umiddelbare årsag er naturligvis Ukraine og Krim. Og nu er en største fare den, at en af siderne fejlberegner den andens intentioner. Det er meget bekymrende, for Rusland er overbevist om, at USA ønsker, at der skal komme en anden regering i Rusland, og at vi arbejder hen imod en førsteangrebs-kapacitet. Det gør vi naturligvis ikke, men hvis vi bare siger sådan, vil de ikke tro på os.

Men Rusland har altså stadigvæk det største atomvåbenarsenal uden for USA, nok til at ødelægge USA på en eftermiddag.

Det er, hvad det drejer sig om, og Rusland opfinder ikke disse trusler – de er meget virkelige. Og derfor udarbejdede Rusland julen over, i respons til dette, en ny, russisk militærdoktrin, i hvilken de siger, at de på deres side forbeholder sig retten til at tage atomvåben i brug for at forsvare sig mod et amerikansk førsteangreb. De investerer i nye, strategiske ubåde. De installerer ICBM'er på tog, så de ikke er så nemme at ramme. De moderniserer på deres side deres atomkapacitet og deres evne til at tage sigte.

I december-nummeret af *The Nation*, et blad, var der en artikel af hr. Postol, hvori han meget detaljeret beskrev USA's førsteangrebs-holdning og sagde, at det er en fundamental fejltagelse, begået af dem, der har gjort dette, at antage, at det skulle være muligt at neutralisere en modstanders gengældelsesangreb (som svar på et førsteangreb). For der er en fundamental forskel på en konventionel krig, hvor man forsøger at ødelægge så meget af fjendens som muligt, og så er fjenden besejret. Men i en atomkrig kan man ikke gøre dette, og han laver en kompliceret beregning, der siger, hvorfor russerne i alle tilfælde har 6 minutter tilbage til at lancere deres kapacitet, når de først opdager, at de er blevet angrebet. Og dette betyder udslettelse.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan er det muligt, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

(Anden halvdel af Helgas tale følger snarest på dansk. Hun går her tilbage til Berlinmurens fald og den forpassede chance for at skabe en ny fredsorden for det 21. århundrede, og fortsætter med den nye, internationale, retfærdige, økonomiske verdensorden, der nu er ved at blive skabt med BRIKS-nationerne og allierede nationer, som USA (og selvfølgelig også Europa) snarest må tilslutte sig, og med virkeliggørelse af Verdenslandbroen ('Den nye Silkevej') som alternativ til atomkrig og menneskehedens mulige udslettelse, og som Schiller Instituttet har kæmpet for i 20 år. Stay tuned!)

Mens du venter:

Vi anbefaler, at du hører hele Helgas hovedtale [her](#).

Se også: Helga Zepp LaRouche: [I anledning af 25-året for Berlinmurens fald](#)

Vi anbefaler desuden, at du kommer til vores møde den 31. januar kl. 14 med deltagelse af en af vore internationale ledere, og at du mobiliserer alle venner og bekendte til også at komme til mødet, der vil dreje sig om det europæiske aspekt; hvad vi her i Europa kan gøre for at udbrede det nye alternativ med BRIKS-samarbejde for global udvikling og økonomisk retfærdighed, i stedet for den meget virkelige og overhængende fare for en atomar udslettelseskrig, der i allerhøjeste grad også vil involvere Europa, som Helga ovenfor beskriver.

Se vores banner om mødet.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningstale til ovenstående konference \(dansk\)](#).

EIR: Gorbatjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i

Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?«

Gorbatjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarselsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarselsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og erklærede, at »vi bør løse Ukraine-krisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet, blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I

en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at give Rusland skylden for Ukraine krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis – inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har

opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine-krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine-krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene

imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

Lyndon LaRouche: Budskab til Schiller Instituttets Konference i New York 17. jan. 2015: En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik

Med følgende indlæg, »En mobilisering af ånden og hensigten med vores republik«, åbnede Lyndon LaRouche Schiller Instituttets konference: »BRIKS-nationerne genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en uomstuelig rettighed«.

Lyndon LaRouche:

»God morgen. Jeg er Lyndon LaRouche, selvfølgelig, og jeg vil tale ganske kort på vegne af vores team, der opererer især på Manhattan, New York City. Det, vi gør, er, at vi på en skal vi sige systemisk måde hylder Alexander Hamiltons ledende rolle, han, som faktisk er den, der skabte det virkelige New York City, og som praktisk talt var en skaber af De forenede Staters Forfatning; han var ikke den eneste, men han var en ledende skikkelse.

Og han blev myrdet. Han blev myrdet af en britisk agent,

hvilket ikke er usædvanligt for helte fra De forenede Stater. Og de bliver sædvanligvis dræbt; ligesom f.eks., vi har et par Kennedy'er, der blev myrdet ud fra dette princip, og det er den slags ting, vi nu må håndtere, højtideligholde på en vis måde, og som er at understrege betydningen af De forenede Staters store heltes liv, og også deres mord.

Vi anerkender også, at De forenede Stater blev organiseret omkring New York City, især organiseret af Alexander Hamilton, der blev myrdet. Og efter mordet på Hamilton have vi en flok præsidenter, der ikke var så gode. Dernæst, efter ca. 20 år, fik vi en præsident, der var god, og så fik vi endnu en præsident, der var god, og så fik vi endnu en stymper, og flere stymper. Men så fik vi Abraham Lincoln, for eksempel, især, og andre folk.

Så De forenede Stater har altid været under belejring af britiskstyrede agenter, der ofte optrådte som USA's præsidenter, eller noget i den retning, eller en gruppe af folk, eller som USA's institutioner.

Men nu er tiden kommet til, at Wall Street interesserne, som rent faktisk er britiske interesser, traditionelt set; det er en landsforræderisk operation, og de er bankerot. Wall Street er bankerot! Øen Manhattan er faktisk ret bankerot, når vi taler om Wall Street-anliggender. Så vi befinder os i denne form for situation i dag.

I vore hænder har vi, hvordan – og nogle af os har gjort en del i denne retning, med at minde befolkningen i USA, det komplette USA, og videre endnu, om – hvordan USA blev skabt og kom til at opstå under Alexander Hamiltons lederskab. Tiden er inde til at anerkende, at der ikke er nogen lokale stater. Der er stater, som vi skabte under vores Forfatning, ved hjælp af vores Forfatning, men skabelsen bestod i skabelsen af en enkelt stat, de såkaldte Forenede Stater, og centrum for dette har været Manhattan. Og når man erkender den hovedrolle, som Manhattan har spillet, siden Alexander Hamiltons rolle, og

siden hans død; at dette er det spørgsmål, vi må beskæftige os med, for at skabe vores nations politik.

Vi skaber ikke vores nation gennem at definere et par stater, eller forskellige stater. Vi har ikke en opdeling af USA i enkelte stater. Vi har en konvention, som vi beslutter til at være stater; det er en konvention. Det er en nyttig konvention, når den ikke misbruges, når den ikke går ud over sine grænser. Nu må vi få det amerikanske folk, der nu må handle som en enkelt kraft, til at fjerne det svineri og den korrupsion, der så ofte har ødelagt os, især under Bush-familien, Prescott Bush's slæng i særdeleshed.

Så vi må have en mobilisering af ånden og hensigten med vores republik, der er en opgave, pga. Manhattans, New York City's, Hamiltons New York City's, rolle. Det er, hvad vi må gøre. I dag højtideligholder vi denne pointe. Vi siger, ja, delstaterne har en rolle som stater, men de er faktisk ikke så vigtige. De er betydningsfulde; det er nyttigt, at de er organiseret sådan. Det er betydningsfuldt, at vi styrer dem på denne måde, men vi styrer dem under en enkelt idé, ét koncept, som det er afgørende, er associeret med Alexander Hamilton, en borger i New York. Og derfor må vi gøre det nu.

Jeg er i nogle menneskers øjne temmelig gammel; jeg er ikke død og ikke dum. Men jeg videregiver selvfølgelig til fremtiden denne mission om at genskabe hensigten med skabelsen af De forenede Stater, ved at bringe faktoren med øen Manhattan, staten New York hovedsageligt, ind, på lignende måde, som den kraft, omkring hvilken vi må organisere vores nation, igen, på ny, for at genoprette den, for at fjerne al korrupsion og al dumhed, som vi kan. Og lad os gøre det i dag. Lad os gøre det nu.

Og her er så den gamle mand, han har masser at sige endnu, ved senere lejligheder, og I vil høre om disse ting, er jeg overbevist om, hvis den gamle mand fortsat lever. Men dette er situationen netop nu. Hav det godt, og sørg frem for alt for

at bevare et godt helbred.«

Hele konferencen kan ses [her](#)

Lyndon LaRouches indlæg starter ved 37 min.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale starter ved 48 min.

En oversættelse af Helgas hovedtale kan ses [her](#).

Foto: Statue af Alexander Hamilton, Harlem, New York

Europa: En franko-russisk alliance er under udvikling

Paris, 16. jan. 2015, (Nouvelle Solidarité) – Mens røgen stadig er ved at lette efter terrorangrebene den 7. januar, er der nogle betydningsfulde tendenser mod forandring i fransk politik, som går langt videre end til at løse angrebene imod Charlie Hebdo i sig selv. Der er røster, der direkte siger, at Frankrig har behov for at ændre sine alliancer i verden.

Forandringen, der har et revolutionært potentiale, finder sted i de franko-russiske relationer, som, selv om det først skal bekræftes fuldt ud, er begyndt at blive debatteret i kommentarer og analyser. Bemærkninger i den russiske avis *Kommersant* fra den franske ambassadør til Rusland, Jean-Maurice Ripert (der ikke er kendt for at være pro-russisk) bekræfter, at der er noget i gære. Avisen skriver i sin

underoverskrift til artiklen: »Paris vil ikke acceptere splittelsen mellem Europa og Rusland, siger fransk ambassadør til Rusland Jean-Maurice Ripert: 'Vi ønsker ikke at affinde os med splittelsen, det faktum, at Rusland vil bevæge sig væk fra Europa, eller Europa fra Rusland. Jeg har intet imod idéen om Eurasien – den er en realitet. Rusland er en bro mellem Europa og Asien. Og Rusland er selvfølgelig en del af Europa', sagde Ripert til Kommersant i et interview, der blev publiceret den 15. jan. og rapporteret på engelsk af *Sputnik International*.«

»For os er den tragedie, der finder sted i Ukraine, uacceptabel. Den humanitære situation i Donbass er en katastrofe«, citeres Ripert for at sige. »Dette kan ikke fortsætte. Frankrig og Tyskland, sammen med Rusland, har et tillidsforhold til parterne, der er i konflikt, og vil kunne overbevise dem om at finde en løsning.« Ripert sagde også, at Rusland og Europa »ikke vil vende tilbage til fortiden«, idet han refererede til tale om en ny, Kold Krig. Han tilføjede, at Moskva og Paris fortsat samarbejder om internationale anliggender, inklusive om kampen mod terrorisme og konflikten i Syrien.

Den velinformerede *Dedefensa*-webpage, der køres af en franskmand i Belgien, rapporterer også, at russerne i løbet af de seneste uger og måneder har ændret deres syn på, hvem der er deres hovedallieret i Europa. »Siden sidste efterår« har Rusland »i øjeblikket opgivet alt håb om, at [den tyske kansler] Merkel ville spille denne rolle med dem, og især efter den franske præsident Hollandes improviserede, overraskende besøg i Moskva i december måned, på Hollandes anmodning, har de vendt sig mod Frankrig. De har, i denne sammenhæng, ikke glemt den rolle, Hollande spillede i mindehøjtidelighederne i Normandiet i anledning af D-dag.«

Dedefensa citerer fra et interview med *Radio Sputnik*, som rapporteres af *Sputnik News* af Kyrill Kotkich den 13. december, kort tid før [sic] den russiske præsident Vladimir Putin og Hollande mødtes i Vnutkovo-lufthavnen uden for

Moskva. Kyrill Kotkich, associeret professor ved det Russiske Udenrigsministeriums Institut for Internationale Relationer, sagde til *Sputnik*, »Det var Hollande, der var modig nok til at starte Normandiet-processen, da de første forhandlinger mellem Putin og Poroshenko fandt sted. Og han kan fortsætte denne linje. Som Moskva ser det, begynder Tyskland at tale på vegne af hele Europa, og det er Frankrig ikke tilfreds med, fordi de franske interesser er lidt anderledes end de tyske. Det betyder, at Hollande er motiveret for at bevare en status for Frankrig som en stærk, europæisk magt med sin egen stemme, uden en tysk accent og i det klare, franske sprog.«

Dmitry Yakuschkin, der også deltog i interviewet, sagde, at den aktuelle franske holdning »minder mig om den rolle, som Frankrig forsøgte at spille i 1960'erne. Det forsøgte at genvinde sin herlighed fra før krigen og positionerede sig som et land mellem Østen og Vesten. Jeg arbejdede i Frankrig i mange år, og hvis man ser på de europæiske lande som Storbritannien, Tyskland, selv Spanien og Italien, så var Frankrig altid et land, der ikke lignede de andre. Det var ikke rigtigt et kapitalistisk land, det var ikke helt et vestligt land, og nogle gange havde jeg på fornemmelsen, at [daværende præsident] hr. de Gaulle nærmest blev opfattet som den sovjetiske leder. Vi var meget milde med vores kritik af Frankrig for dets interne problemer, dets sociale problemer.«

Dedefensa understreger også, at terrorangrebet imod Frankrig giver Rusland en anden vinkel for at styrke den franko-russiske relation, eftersom Rusland er kompetent inden for dette felt og har tilbudt sine tjenester til alle andre ofre for terrorisme.

Foto: Præsident Putin og præsident Hollande efter mødet i Vnutkovo-lufthavnen, der fandt sted den 6. dec. 2014.

EU's udenrigspolitiske chef Mogherini åbner for diskussion om afslutning af sanktioner mod Rusland

15. jan. 2015 – Den europæiske Unions udenrigspolitiske chef, Federica Mogherini, har uddelt et dokument til regeringer forud for et møde mellem de 28 EU-udenrigsministre i Bruxelles den 19. januar, der siger, at blokken måske burde overveje en genoplivning af en fælles indsats med Moskva med hensyn til en håndtering af problemerne med Syrien og Irak, Libyen, Iran og Nord Korea, så vel som ebola og det palæstinensiske spørgsmål.

Dokumentet foreslår »en mere forudseende tilgang« for at få Rusland til at skifte kurs omkring Ukraine og bemærkede et fælles, langsigtet mål om frihandel »fra Lissabon til Vladivostok«, og det sagde, at EU måske skulle undersøge en udvidelse af handel med Rusland og dets Eurasiske Økonomiske Union med ex-sovjetstaterne. Det var Ukraines præference med frihandel med EU snarere end med EØU, der var anledning til konfrontationen.

Dokumentet sagde, at alle skridt fra EU ville være »tæt forbundet til den fulde implementering af Minsk-aftalerne«, en våbenhvileaftale fra september, der involverede Moskva, Kiev og de pro-russiske oprørere, så vel som »god vilje« fra Rusland om indgåede EU-Ukraine handelsaftaler og om russiske gasleverancer til Ukraine.

Dokumentet foreslog også at skelne mellem de sanktioner, for det meste mod individer og selskaber, der blev påtvunget i marts måned efter »annekteringen« af Krim – »hvor ingen

ændringer forventes på kort sigt« – og så de sanktioner, der blev påtvunget russiske industrier i juni måned pga. urolighederne i det østlige Ukraine. Sidstnævnte sanktioner »burde EU være rede til at nedskalere, så snart Rusland i fuld udstrækning implementerer Minsk-aftalerne«. Allerede i sidste uge sagde Mogherini, at hun havde fundet, at regeringsfolk fra Moskva på det seneste var langt mere samarbejdsvillige omkring spørgsmål om globalt diplomati og så dette som et tegn på, at spændingerne kunne mindskes.

Foto: Federica Mogherini. Hun overtog 1. november 2014 posten som EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, populært kaldet EU's udenrigschef.

En tredjedel af græske husstande tjener mindre end 10.000 euro om året.

15. jan. 2015 – En tredjedel af græske familiehusstande lever af mindre end 10.000 euro om året. Dette rapporteres i en undersøgelse, udført af Den hellenistiske konføderation af professionelles, håndværkeres og handelsmænds Institut for små virksomheder, der også fandt, at rådighedsbeløbet er faldet under fattigdomsniveauet.

Tre ud af ti græske husstande er tvunget til at leve af den laveste, årlige familieindkomst, som er under 10.000 euro. Raterne er endnu højere i husholdninger med to eller fire medlemmer. I alt 46,9 % af den græske befolkning erklærede, at familieindtægten er utilstrækkelig til at imødekomme deres

daglige behov, og 55 % sagde, at de havde brug for yderligere hjælp, såsom lån af slægtinge, salg af værdier eller banklån.

Mens 35,9 % af husstandene (mere end 1 million) har mindst et arbejdsløst medlem, så modtager kun 8,9 % af disse mennesker arbejdsløshedsunderstøttelse. Af disse 35,9 % anser ikke mindre end 52 % af disse husstande pensioner som deres hovedindkomstkilde.

På grund af den dramatiske stigning af ejendomsskatten har tre ud af ti familier givet udtryk for, at de er bange for at miste deres hjem.

Fra LaRouche-bevægelsen 16. jan. 2015: Kampen for New York intensiveres

Kampen for USA's overlevelse er nu centreret omkring to skarpt adskilte billeder af New York City: Det New York City, som stod for vores første finansminister Alexander Hamilton, der smedede den føderale, forfatningsmæssige republik omkring princippet om national kredit og nationalt bankvæsen, versus Wall Streets forræderi, fra Hamiltons morder Aaron Burr til nutidens Jamie Dimon og resten af de for-store-til-at-lade-gåned-pirater, der, såfremt de får lov at fortsætte, har stjålet nationens fremtid.

Lørdag, den 17. jan. intensiveres kampen med den seneste i en

række af [Schiller Institut konferencer på Manhattan](#) , der tilsigter at samle borger-patrioter, der har fået nok af Wall Street og City of London, og som er rede til at kæmpe.

Under diskussioner med kolleger torsdag den 14. jan. fremhævede Lyndon LaRouche, at vi nu går ind i en periode, hvor oprøret mod Wall Street kan bryde ud i en kraft for en revolutionær, politisk forandring.

»Vi står på randen af denne form for pludseligt, revolutionært skift«, understregede LaRouche.

Der er beviser for, at der overalt gærer en anti-Wall Street følelse. I denne uge genfremsatte kongresmedlem Marcy Kaptur (D-Oh.) lovforslag HR 381 for en genindførelse af Glass-Steagall, loven fra Franklin Roosevelt-æraen, der opdelte den Store Depressions for-store-til-at-lade-gå-ned-banker i totalt adskilte kommercielle banker, der faldt ind under beskyttelse fra FDIC (USA's indskudsgarantifond, -red.), og investeringsbanker, der ikke nød statslig beskyttelse af deres hasardspil. Lovforslaget har nu 16 medsponsorer. Et lignende lovforslag blev fremsat i Senatet under sidste senatssamling af Elizabeth Warren (D-Mass.), Maria Cantwell (D-Wa.), John McCain (R-Ariz.) og Angus King (I-Vt.) og må omgående atter indgives.

I Vesteuropa, hvor bankerne er på randen af sammenbrud, afkoblede den Schweiziske Nationalbank francen fra euroen og steg omgående 40 % i værdi mod euroen, før den atter faldt en smule. Schweizerne ved, at euroen er dømt til undergang i en snarlig fremtid, med den forventede annoncering næste torsdag fra Den europæiske Centralbank af et tyfonagtigt program med 'kvantitativ lempelse', samt med de kommende, græske valg, der kunne signalere den totale afslutning af eurosystemet.

Det bankerotte, transatlantiske banksystems ustabilitet holder Wall Street i en desperat tilstand. Jamie Dimon sagde til analytikere og finansreportere onsdag, at »bankerne er under

angreb«. Kendsgerningen er den, at det amerikanske folks had til Wall Street vokser – og alt, hvad Citibank, JPMorgan Chase, Bank of America, Goldman Sachs, Morgan Stanley og Wells Fargo foretager sig, gør tingene værre for dem. At kongressen åbenlyst er blevet betalt for at fjerne de ynkelige små restriktioner, der er tilbage i Dodd/Frank-loven, har båret ved til bålet af en stærk modreaktion.

Der er ingen anden valgmulighed end at genindføre [Glass/Steagall som Første Trin](#) af genoplivningen af Hamiltons principper, der er den eneste anvendelige løsning. Ved at vende tilbage til Det amerikanske System ville USA blive en naturlig allieret til BRIKS-landene, der har påbegyndt et nyt system med internationalt samarbejde mellem suveræne nationalstater, der er gået sammen for at forfølge menneskehedens fælles mål.

Alternativet er fremstødet for krig, der kommer fra de samme, desperate London- og Wall Street-kredse. I Europa er der skræmmende tegn på en genopblussen af neonazistiske idéer, der breder sig fra Sektor Højre og relaterede kræfter i Ukraine til Tyskland og andre dele af Europa. LaRouche sagde til kolleger i dag, at frygten for en sådan neo-fascistisk genoplivning spreder rædsel blandt tyske politikere, især Angela Merkel. Han tilføjede, med afsky, at Angela Merkels manglende, officielle fordømmelse af den ukrainske premierminister Jatsenjuks afskyelige, offentlige bemærkninger i Berlin om Sovjetunionens invasioner af Ukraine og Tyskland under Anden Verdenskrig, var »utrolig i nutidens Tyskland«.

LaRouche satte denne kapitulation og frygt op imod den modige holdning, som Frankrig indtog som reaktion mod sidste uges terrorangreb i Paris. Holland og Frankrig blev udset som mål, fordi de er ved at bryde væk fra det britisk-ledede krigsfremstød mod Rusland, og fordi de er ved at få tilslutning fra andre, mere fornuftige europæere, der er fortalere for en genoplivning af samarbejde med Rusland som den eneste mulighed for at undgå krig, og den eneste måde,

hvorpå nogle af de mest presserende problemer i verden i dag kan løses – inklusive truslen om terrorisme og asymmetrisk krigsførelse, der kommer fra de anglo-saudiske monarkier.

Det er i denne sammenhæng, at Manhattan-begivenheden lørdag eftermiddag er af historisk betydning.

Foto: Alexander Hamiltons Første Nationalbank

Fra LaRouche-bevægelsen 15. jan. 2015: Wall Street/London-bankerot optrapper momentum for verdenskrig

Lyndon LaRouche advarede onsdag om, at den eskalerende krise med krig omkring Ukraine, der har Rusland som sit mål, drives frem af desperationen, der kommer fra London og Wall Street over deres overhængende, totale bankerot. Denne desperation kom atter til udtryk onsdag, da Wall Street hamrede lov HR 37 igennem den amerikanske Kongres; endnu en afregulering af derivatboblen. Lovforslaget var blevet nedstemt i sidste uge, og Wall Streets republikanske lederskab i Kongressen genfremsatte omgående lovforslaget til en ny afstemning, der denne gang blot krævede simpelt flertal.

De er tydeligvis klar over, at hele den transatlantiske

finansboble er på den yderste rand, og de kan ikke engang vente i et anstændigt tidsrum, før de gennemtrumfer nye garantier for bank-bailout. Dette er forfatningsstridigt i kriminel grad.

De samme faktorer er i spil i den fortsatte sabotage af enhver løsning på Ukraine-konflikten, der ville nedtrappe de fortsatte provokationer mod generel krig med Rusland. LaRouche advarede om, at de neonazistiske kræfter i Ukraine promoveres og støttes af ligesindede kredse i dele af Vesteuropa, inklusive Tyskland. Den propaganda, der udsprejs af de tyske medier, advokerer aggressivt den samme neonazistiske linje, som den ukrainske premierminister Jatsenjuk spredte under sit besøg i Berlin i sidste uge.

Tag ikke fejl, advarede LaRouche.

»Verden drives hen imod Tredje Verdenskrig, og en mulig, atomar udslettelse, af Londons og Wall Streets marionetstemmer. De bruger de anti-russiske provokationer og hensigten om krig til at aflede opmærksomheden og skjule sandheden om deres totale bankerot. Millioner af uskyldige borgere ødelægges på vegne af dette Wall Street/London-oligarki, hvis elendighed man burde gøre en ende på gennem en organiseret konkursbehandling, der begynder med genindførelsen af Glass/Steagall-loven«, krævede LaRouche.

LaRouche tilføjede, at der må være regres mod disse London- og Wall Street-forbrydere, og han lovede, at den kommende [Schiller Institut-begivenhed i New York City den 17. januar](#) ville være en vigtig lejlighed til at udløse netop en sådan regres.

Der er tydeligvis andre kræfter, der allierer sig imod London/Wall Streets krigsfremstød, som det reflekteredes af marchen i Frankrig med fire millioner mennesker efter de to jihadist-angreb i Paris i sidste uge. Frankrig har nægtet at gå i London-fælden – som Merkels Tyskland har – og respondere

til den asymmetriske krigsførelse med yderligere et angreb på sin egen befolkning.

Og den seriøse dækning af den saudiske hånd bag den globale terror efter sidste uges pressekonference på Capitol Hill med senator Bob Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch og repræsentanter for familierne til ofre for 11. september under ledelse af Terry Strada, så vel som LaRouchePAC's webcast den 9. januar, der leverede en dybtgående afsløring af den anglo-saudiske faktor, fortsætter. Blot inden for de seneste 24 timer har der været fremragende dækning af pressekonferencen og saudiernes rolle i *Daily Beast*, *ZeroHedge*, *Russia Today* og *Kinas Global Times*.

Det anglo-saudiske apparat spiller en central rolle i krigsfremstødet mod Rusland. At man med fuldt overlæg har presset verdensprisen på olie langt ned under omkostningsniveauet, er direkte rettet mod Rusland, og Putin-lederskabet i Moskva er fuldstændig klar over, at de er Londons, Riyadhs og Det Hvide Hus' mål.

Schiller Instituttets Ugeavis 3 – 2015 Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres – Frankrigs 11. september

Download (PDF, Unknown)

Frankrig: Jacques Cheminade: Lad os ikke forpasse dette afgørende øjeblik

Dette er en erklæring af Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, efter at han deltog i marchen i demonstrationerne i Paris den 11. september. Den originale erklæring kan læses på [Cheminades webside](#).

Denne søndag, den 11. januar, marcherede jeg i Paris sammen med mit lands folk. Jeg kunne kun beundre andagten, værdigheden og beslutsomheden hos denne enorme gruppe, der gik ud over politiske partier. »Jeg er Charlie, Jeg er jøde, Jeg er politibetjent, Jeg er muslim, Jeg er kristen, Jeg er franskmand, Jeg er verdensborger«, fortæller, hvad vi alle følte.

Det var vores plads at være der. Og følelsen af, og intet mere var som før, var der også.

I dag genoptages det politiske liv, dvs. fornuft, der er forpligtet til handling, uden skinhellighed. Det er nødvendigt omgående at identificere de ansvarlige: Vi må kræve, at Saudi Arabien, Qatar og alle de agenturer, der skabte disse Frankenstein-monstre, omgående stilles til regnskab. Vi må lægge skylden på dem, hvad enten de er i London eller Washington, på Wall Street eller i City of London, i Riyadh eller Doha, der promoverer terrorisme eller hvidvasker de penge, med hvilke terroren finansieres, og håner vore republikkers principper.

Vi må som en hastesag etablere en Parlamentarisk Kommission til at undersøge terrorismens kilder, med den forpligtelse, at

vi ikke vil standse undersøgelserne der, hvor de måtte blive pinlige.

Tiden er inde, og har været det længe. Uden denne handling vil vi synke ned i NATO's aggressive politik og et regime af lovløshedens lov, der, som Mikhail Gorbatsjov bemærkede, kunne føre til atomkrig, og hvor terrorisme er den asymmetriske udvækst.

Det er på tide, og har været det længe, at vi vender tilbage til en global politik, der tjener menneskehedens sag, en politik for afspænding, forståelse og samarbejde med alle dem, der er villige til at gøre en ende på den ødelæggende nedskæringspolitik, der skaber grobund for falske profeter og imbecile barbarer.

Lad os gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den skønne dag i går bringer os dertil, og at national enhed ikke bliver en såkaldt hellig union, der kvæler os i underkastelse over for dem, der sår blæst for at høste kaos.

Med en tanke i alle vore handlinger til de to unge mennesker i Vincennes, der i fredags døde som helte, mens de forsøgte at fravriste morderen hans våben.

Fremad! Vi er gjort af samme stof som vore drømme.

**Fra LaRouche-bevægelsen 13.
jan. 2015:**

Et skift i global politik

Samme dag, som global terrorisme ramte Europa, den 7. januar, udløste LaRouchePAC og EIR en revolutionær kapacitet, der fuldstændig kan besejre denne terrorisme og ødelægge dens sponsorer.

Dette supervåben imod global terrorisme er ikke en ny politistatslovgivning i Cheneys, Bush' og Obamas stil. Det var for det første, [anklageskriftet den 7. jan.](#) fra højeste niveau i Kongressen, med formanden for Den fælles Kongresundersøgelse af 11. september, senator Bob Graham, om det saudiske monarkis ledende rolle i al global terrorisme – efterfulgt af verdensomspændende mediedækning af pressekonferencen, der stadig finder sted. Dernæst kom [webcastet den 9. jan.](#) med Jeff Steinbergs særdeles kyndige og detaljerede afsløring af den britisk/saudiske brug af alle globale terrornetværk. Og dernæst, udløsningen af en ånd af national enhed og solidaritet i et europæisk land – den enorme franske demonstration den 11. januar – blandt de mange europæiske lande, der har mistet deres suverænitet til Margaret Thatchers og Tony Blairs britiske regeringer, samt den frastødende kongefamilie.

[\(SE: LaRouchePAC's »Ophæv hemmeligstemplingen af de 28 sider\)](#)

En ophævelse af hemmeligstemplingen af de 28 sider i senator Grahams Fælles Kongresundersøgelse fra 2002 diskuteres nu i medier og politiske organisationer i hele verden. Saudiernes ansvar for terrorisme i hele verden, og undertiden det ultimative britiske ansvar som »moder« for terrorisme imod nationer, debatteres nu de mest usædvanlig steder – »Meet the Press« på amerikansk Tv, medier i hele Frankrig, den thailandske presse, RT osv.

At gøre en ende på terrorisme, på »civilisationernes sammenstød«, på briternes/Obamas forsøg på at ødelægge

Rusland, diskuteres alt sammen på højt niveau i landene allieret med BRIKS, mellem disse og Frankrig, og i Vatikanet.

Lyndon LaRouche karakteriserer en potentiel revolution i politik og anskuelse, og en revolution, vi har været med til at skabe. LaRouchePAC har optrappet med en flyveseddel, der allerede uddeles over hele landet, »Top U.S. 'Ally' Created 9/11 Terror« (teksten til pressekonferencen om de 28 sider). Vi må optrappe mobiliseringen med denne kapacitet, der blev lanceret sidste onsdag og fredag; hvis du læser dette, bør du uddele/videresende Teksten fra pressekonferencen til dit netværk. Terroren eskaleres fortsat; læs nedestående rapporter.

Den globale drivkraft bag terrorisme og truslen om krig – atomkrig – er sluttelig ikke kun London, men City of London, og Wall Street; bankerne, der er pakket helt op til ørerne med giftig gæld, og som står over for endnu et krak, og er fast besluttede på at knække nationer, og fjerne nationers evne til at regulere eller blande sig i deres forbrydelser på nogen måde. Wall Street og City er bankerot, deres banksystemer er bankerot. De må besejres på denne front; men derefter må de gennemgå konkursbehandling, og en ny Glass/Steagall-lov.

I går modtog LaRouche en rapport om de nye forslag fra de ledende, græske partier om en europæisk konference for at nedskrive den græske gæld i en aftale – og han insisterede på, at det må være hele det City-dominerede, europæiske banksystem, der reorganiseres, fordi det hele er bankerot. De taler kun om en »græsk« gældskrise for at dække deres bankerotte bagdele ind, sagde han.

Alexander Hamiltons princip om national kredit kan dernæst bruges til at genoplive og genopbygge økonomier, der er knækket af 20 års spekulative sammenbrud. LaRouches »Fire Hovedlove«, med Glass-Steagall som den første, må vedtages.

 SE: [LaRouches Fire Love](#) (dansk)

Situationen kræver, at vi følger op, uden afvigelser, på denne mobilisering, og skaffer støtte til den gennem udadrettet organisering.

✘ SE: Erklæring fra den franske leder og LaRouche-allierede [Jacques Cheminade](#) efter marchen i Paris.

✘ SE OGSÅ: Jacques Cheminades erklæring efter angrebet på Charlie Hebdo i Paris, »[Frankrigs 11. september](#)«.

Foto: Søjle med Det amerikanske Storsejl, 'E pluribus unum', Af de mange, En. Lokalitet ukendt.

Fra LaRouche-bevægelsen 12. jan. 2015: Vi må sænke Wall Street nu!

Under en diskussion søndag aften understregede Lyndon LaRouche, at standarden for hans organisation er den amerikanske Forfatning. Organisationen må fungere som en national organisation, snarere end en gruppe lokale organisationer, som under Konføderationslovene, før Forfatningen blev vedtaget under Alexander Hamiltons lederskab. Han understregede, at et skift til dette standpunkt må ske omgående.

I modsat fald har USA og vores organisation kurs mod et snarligt sammenbrud, og et sammenbrud af den amerikanske organisation ville betyde ødelæggelser for USA, og for verden.

Kun i samme grad, som vi bevæger os mod en sådan national orientering, der er fokuseret omkring Manhattan-projektet, har vi nogen troværdighed og nogen effektiv virkning.

LaRouche understregede, at det, vi laver i Leesburg (Va.), er en fiasko, noget inkompetent, et sjusket stykke arbejde, og at dette sjuskeri må stoppe. Vi må nedlukke idéen om lokale organisationer. Hvis vi ikke gør det, er vi færdige, nytteløse. Dette er den eneste måde, hvorpå vi kan vinde kampen for at redde nationen og opfylde vores mission.

Det mest afgørende element for at forhindre en termonuklear krig er nødvendigheden af at lukke Wall Street ned. Wall Street må hives ned nu, direkte. Hvis dette forsømmes, eller vi nøjes med noget mindre betydningsfuldt, så vil vi fejle. Vi må direkte sænke Wall Street. Spørgsmålet om Wall Street er det kritiske punkt, det afgørende spørgsmål.

Fremstødet mod Wall Street må gennemføres i sammenhæng med det, der skete onsdag med [pressekonferencen](#) om ophævelsen af hemmeligstemplingen af de 28 sider om saudiernes rolle i 11. september-angrebet, samt [Jeff Steinbergs webcast](#) fra fredag.

Hvis vi går tilbage til januar 2001, ni måneder før 11. september, afslørede Lyndon LaRouche selv det faktum, at Bush/Cheney-regeringen ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Og på selve dagen, den 11. september, afslørede LaRouche Bush/Cheney-regeringens medskyldighed i det, der skete den dag.

Men LaRouche understregede, at det, Jeff Steinberg gjorde under fredagens webcast, er den eneste, kompetente, offentlige fremstilling af den anglo-saudiske rolle i 11. september, som nogen sinde er blevet fremstillet for verden.

Kombinationen af disse to spørgsmål er nøglen til sejr – sænkningen af Wall Street nu, med [LaRouches Fire Love](#), samt afsløringen af det anglo-saudiske ansvar for 11. september og deres politik med folkemord, som det skete under onsdagens pressekonference og fredagens webcast.

Ingen af disse to spørgsmål har fået effektiv repræsentation som førende spørgsmål af vores organisation. Andre spørgsmål vil ikke give os sejren.

LaRouche understregede, at det, der netop er sket i Frankrig, ikke kunne være sket uden onsdagens pressekonference om de 28 sider. Terrorangrebet i Frankrig var, som Helga Zepp-LaRouche understregede, uden tvivl et bevidst forsøg på at gøre den franske befolkning rædselsslagen og intimidere den franske præsident Francois Hollande, der kun få dage før terrorangrebet havde krævet en ophævelse af sanktionerne mod Rusland.

Men det franske folk lod sig ikke intimidere. De svarede igen med den største demonstration i Frankrig, siden Anden Verdenskrig.

Som LaRouche understregede det, så kommer kampen i Frankrig fra det franske folk. Frankrig er netop nu heroisk. Som et resultat kan Frankrig bryde ud på en revolutionær måde, med en global virkning, som kan have en indvirkning på Grækenland. Faktisk kan det, der i øjeblikket sker i Frankrig, stoppe atomkrig.

LaRouche understregede, at hvis vi havde fokuseret på de to spørgsmål, som han identificerede, ville vi være langt foran. Men det gjorde vi ikke, og som et resultat kom vi til at sidde fast. Vi må nu gå hele vejen, langt nok og hurtigt nok til at få jobbet gjort. Ved at nedlukke Wall Street og pille det anglo-saudiske imperium ned, kan vi forandre historien.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede telefonkonferencen med at understrege, at denne måned er den vigtigste i vort liv.

Helga Zepp-LaRouche: Historisk pressekonference i den amerikanske Kongres: Har man løjet for hele verden?

11. januar 2015 – Det var et bemærkelsesværdigt sammenfald, at pressekonferencen med den tidligere senator og formand for den officielle undersøgelseskomite af begivenhederne den 11. september, 2001, Bob Graham, og terrorangrebet mod journalister fra det franske, satiriske ugemagasin Charlie Hebdo i Paris, fandt sted på samme dag. Senator Graham, kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch, samt pårørende til ofrene for angrebet på World Trade Center, gjorde her hemmeligstemplingen, efter ordre fra præsidenterne Bush og Obama, af et helt kapitel af den originale kommissionsrapport ansvarlig for, at den virkelige baggrund for 11. september frem til i dag ikke er blevet afsløret, og at terrorbølgen derfor lige siden aldrig er afbrudt. Denne undladelse fortsætter med at udgøre en trussel mod verden, »som vi så det i Paris i morges«, påpegede senator Graham gentagne gange.

(Læs pressekonference på dansk samt se video [her](#)).

Denne pressekonference, der blev sendt live af internetsiden

LaRoucepac.com's videoteam, betyder efter al sandsynlighed afslutningen på to amerikanske regerings mørklægning af baggrunden for 11. september. Det faktum, at den tidligere formand for begge kongreshuses undersøgelseskommission, der fra 2001 til 2002 havde arbejdet et helt år, interviewet hundreder af personer, undersøgt titusinder af dokumenter og sluttelig offentliggjort en officiel, 800 sider lang, omfattende rapport, personligt trådte frem for pressen, var i sig selv en sensation. Så meget desto mere på grund af det faktum, at han gjorde hemmeligstemplingen af de 28 sider af rapporten ansvarlig for, at det kunne komme til sådanne terrorangreb, som det i Paris.

Den vidt udbredte rapportering i amerikanske og diverse internationale medier, udlægningen af optagelsen af pressekonferencen på en række websider i flere lande, såvel som nationale og internationale parlamentarikers og eksperters opmærksomhed, burde sikre, at denne skandale ikke længere kan fejles ind under gulvtæppet.

Hvad er da sammenhængen mellem disse 28 sider og angrebet i Paris? Er det virkelig korrekt at beskrive denne afskyelige gerning som et »angreb på ytrings- og meningsfriheden, som ikke kan retfærdiggøres«, som fru Merkel omgående slog fast? Som de foreløbige undersøgelser har fastslået, så var alle tre attentatmænd blevet rekrutteret af Jamel Beghai, alias »Abu Hamza«, til al-Qaeda, der igen har forbindelse til jihadist-netværk, der opererer fra moskeer i London, herunder Finsbury Park-moskeen, hvor den virkelige Abu Hamza var imam i årevis, et pseudonym for Jamel Beghai.

Abu Hamza blev i 2012 udleveret til USA og retsforfulgt for terrorvirksomhed og rekruttering af terrorister. Hans hovedforsvar foran domstolen var det argument, at han, ved siden af at arbejde for al-Qaeda og andre terrorgrupper, også havde arbejdet for den britiske efterretningstjeneste, MI5. Abu Hamza, hvis fødenavn er Mustafa Kamel Mustafa, er netop den 9. januar 2015 blevet idømt livsvarigt fængsel af en

domstol i New York for deltagelse i flere terroraktiviteter.

De to hovedattentatmænd i angrebet på satiremagasinet i Paris, Said og Cherif Kouachi, har længe stået på den franske og andre vestlige efterretningstjenesters overvågningsliste. Cherif blev i 2008 idømt tre års fængsel, og begge brødre blev i sommeren 2014 ført tilbage til Syrien, hvor de sandsynligvis havde kæmpet på de såkaldte oprøreres side mod Assad-regimet. Det vil sige, at de havde deltaget i en krig, der var sanktioneret af USA, NATO og Frankrig, en krig, hvis hovedpersoner bl.a. af den franske regering var blevet udstyret med våben, som præsident Hollande torsdag i sidste uge erkendte.

Nu begyndte Vestens involvering med terrorgrupper i Mellemøsten ikke først med krigen mod Assad. Senest fra og med Zbigniew Brzezinskis forslag i 1975, på et møde i den trilaterale kommission i Tokyo, om at bruge det »islamiske kort« i krigen mod Sovjetunionen, har Vesten altid haft en hånd med i aktiviteterne i de diverse grupperinger, fra Mujaheddin i Afghanistan til al-Qaeda, al-Nusra og i dag ISIS, og som man alt efter omstændighederne bekæmpede, for dernæst i næste øjeblik at udstyre med våben som »moderate oprørere« og indsætte mod henholdsvis Gaddafi, Assad eller andre upopulære modstandere.

Med følgerne af denne praksis diskuterer det særlige udvalg i den amerikanske Kongres, under ledelse af republikaneren Trey Gowdy, stadig terrorangrebet i Benghazi 2012, hvor ambassadør Stevens og yderligere tre mennesker blev dræbt. Det forventes, at blandt andre Hillary Clinton og Susan Rice til foråret eller sommer vil blive indstævnet til at vidne, og at Obamas vice-sikkerhedsrådgiver Ben Rhodes' instruktion til Rice om at lyve om omstændighederne omkring angrebet, vil komme frem.

Senator Graham fremhævede med stor kraft Saudi Arabiens rolle, hvis støtte til den meste ekstreme form for islam, wahhabismen, blot var blevet opmuntret gennem

hemmeligstemplingen af de 28 sider. Over hele verden er støtten til og finansieringen af disse terrorgrupper sidenhen vokset, og al-Qaeda skulle være en skabelse af Saudi Arabien, lige så vel som regionale grupper som al-Shabab og ISIS, der blot skulle være de seneste skabelser. Den, der antager, at problemet er løst ved at besejre ISIS, er naiv:

»Konsekvensen af vores passivitet over for Saudi Arabien er, at vi har tolereret en hel række af disse organisationer, der er så voldelige, ekstreme og yderst skadelige for hele Sydvestasien og udgør en trussel mod hele verden, som vi så det i morges i Paris«, understregede Graham.

Højtplacerede kilder i både Frankrig og USA, der pga. deres position har adgang til ikke-offentlige informationer, er enige om den vurdering, at angrebet i Paris ikke kun drejede sig om en destabilisering af Frankrig, men også om et varselsskud i næsen på præsident Hollande, der for nylig gjorde sig upopulær i visse angloamerikanske kredse, da han kom ud og talte for en nedtrapning over for Rusland og en snarlig afslutning af sanktionerne.

Er det altså berettiget kun at tale om et »angreb på menings- og ytringsfriheden« i denne sammenhæng, som den »radikale islam« på demonstrativ vis er ansvarlig for? Eller bliver, netop gennem denne »fortælling«, som det så fornemt hedder på moderne sprog, en begivenhed udstyret med en troværdig forklaring, der imidlertid typisk sejler under falsk flag? Selvfølgelig handler det om »islamisk ekstremisme« – men netop en sådan, der tjener en politisk dagsorden.

Det er i denne forbindelse interessant, hvordan den ukrainske premierminister Jatsenjuk (Victoria Nulands »Jats«) i en tale for Det tyske udenrigspolitiske Selskab (DGAP) uimodsagt kunne hævde, at alle huskede, hvordan Sovjetunionen havde overfaldet Tyskland og Ukraine! Da den russiske viceudenrigsminister Vladimir Titov derefter bad om en udtalelse fra det tyske Udenrigsministerium om Jatsenjuks

udtalelser, lød svaret, at Forbundsregeringen ikke afgav nogen kommentar til hans udtalelser. Berlin ville dog ikke stille spørgsmålstegn ved tyskernes ansvar for sovjetiske borgeres død under Anden Verdenskrig. Hvis man vil bedømme dette svar venligt, kan man indstille Udenrigsministeriet til Nobelprisen i 'dans på æg'.

Realiteten er derimod nærmere en belysning af NATO-Gladio-Operationens praksis, hvor man under den Kolde Krig støttede såkaldte »Stay-behind«- («tilbageblevne») netværk for det tilfælde, at der blev krig med Sovjetunionen, og som bestod af tidligere nazister, antikommunister eller – i Ukraines tilfælde – Stepan Banderas netværk. CIA's, MI6's og BND's, den tyske efterretningstjenestes, kontrol med disse netværk er veldokumenteret.

70 år efter Anden Verdenskrigs slutning hersker tydeligvis stadig den samme anskuelse ud fra mottoet: Mine skurke er gode skurke, og dine skurke er forbrydere. Denne dobbeltmoral i Vestens angivelige frihedselskende og demokratiske anskuelse stikker pinligt ud. Således kommenterede den kinesiske avis *Global Times*, at når det drejede sig om terrorisme i Paris, forlanger Vesten korrekt uindskrænket solidaritet. Men når det drejer sig om terrorisme imod Kina, fremstiller Vesten dette endda som en kinesisk påstand (med den implikation, at det drejede sig om legitime protester mod den kinesiske regering). Og Konstantin Kosatjev, ledende parlamentariker i det Russiske Føderationsråd, påpegede, at reaktionen på terroren i Paris må være den samme, som ved mordattentatet i Odessa, hvor ukrainske mennesker indebrændte levende.

»Ville europæerne sluge det? Ville de europæiske politikere tie og lade, som om intet var hændt?«, skrev Kosatjev på sin blog.

Senator Graham krævede i sin pressekonference, at politikken må føres tilbage til den standard, som præsident Lincoln fastsatte, og som gik ud fra, at republikken kun kan bestå,

hvis regeringen siger den uindskrænkede sandhed, fordi der kun på denne måde kan herske den nødvendige tillid i samfundet. Netop denne tillid er i dag i vidt omfang forsvundet mellem regeringen og befolkningen i USA og Europa.

Hvis den tyske regering vil ændre dette, må den omgående indlede en undersøgelse af implikationerne af senator Grahams pressekonference og gøre en ende på den utålelige mørklægning af Jazi-kuppet i Kiev.

(Se også: [Jacques Cheminades erklæring: Vores 11. september](#))

RADIO SCHILLER den 12. januar 2015: Frankrig vil ikke knækkes

Med formand Tom Gillesberg

Ukraine: Natalia Vitrenko udsteder appel til FN og verdens ledere om

Jatsenjuks nazisme

10. jan. 2015 – Natalia Vitrenko, præsident for Ukraines Progressive Socialistparti, udstedte i går et åbent brev til FN's generalsekretær Ban Ki-moon, den tyske kansler Angela Merkel samt andre verdensledere, med titlen: »Vestens loyalitet over for Jatsenjuks udbrud af neonazistiske aktiviteter er en krigsprovokation i Eurasien«.

»Under sit besøg i Tyskland den 8. jan.«, skrev hun, »tillod Ukraines premierminister Arsenij Jatsenjuk sig, i et interview med den tyske Tv-kanal *ARD*, på vegne af det ukrainske folk at give udtryk for udtalelser og ideologier, der i deres natur og politiske implikationer er uhyrlige.

Med sin ankomst til hjemstedet for Hitlers nazisme, hvis idéer styrtede hele menneskeheden ud i en global tragedie af hidtil uset omfang, talte Jatsenjuk, ikke engang som en ukrainsk nynazist, men som en tysk nynazist. Her er hans ord, der ikke er blevet ordentligt fordømt af hverken FN, de vestlige lande i anti-Hitler-koalitionen eller ofre for nazisme og fascisme: 'Vi husker endnu den sovjetiske invasion af Ukraine og Tyskland'.

Og Tyskland, der udløste den blodige Anden Verdenskrig og blev besejret, og som angrede sine forbrydelser, havde intet hastværk med at fordømme Jatsenjuk og udvise ham af sit territorium.

Jeg henleder Deres opmærksomhed på den skæbnesvangre betydning og de fremtidige, politiske konsekvenser for det globale samfund af Jatsenjuks 9 ord.

Med disse ord rehabiliterede han først og fremmest den Hitlerske nazisme som en nationalsocialistisk ideologi for opbygning af en verdensorden, retfærdiggjorde Hitler-Tysklands aggression og de forfærdelige forbrydelser, det begik, og som blev begået sammen med kollaboratører i de

besatte territorier, inklusive det ukrainske territorium. Og han kom til Tyskland umiddelbart efter, at mange tusinde, ukrainske Bandera-nynazister, arvtagerne efter Hitlers kollaboratører, havde demonstreret.

Som et medlem af regeringen i staten Ukraine – et land, der var offer for nazistisk aggression – talte Jatsenjuk som en provokatør; han nedbrød principperne for international lov og ødelagde dens fundament i form af Den internationale militærdomstol i Nürnbergs charter og domsafsigelse.«

Vitrenko fortsatte med at citere afgørelserne af Domstolen i Nürnberg og diverse erklæringer fra de Tre Store Allierede magter, omhandlende karakteren af deres fælles kamp mod nazismen.

»Alle de foranstående dokumenter viser uden for enhver tvivl«, skrev hun, »at det ikke kun var Sovjetunionen, der kæmpede imod Hitler-Tyskland, men også landene i anti-Hitler-koalitionen, der sluttede sig til hele den antifascistiske, progressive menneskeheds kræfter«.

Som en af arrangørerne af kuppet i Ukraine bør Jatsenjuks erklæring bedømmes som en erklæring fra en gesandt fra USA, der er fast besluttet på at trække Tyskland ind i en antændelse af Tredje Verdenskrig, skrev hun.

Hun fortsatte med at citere fra erklæringer fra Nürnberg-domstolens anklagere fra de fire sejrherre, inklusive Robert Jackson (USA), Hartley Shawcross (U.K.), Francois de Menthon (Frankrig) og Roman Rudenko (U.S.S.R.). Om sidstnævnte bemærker hun: »Hovedanklageren fra U.S.S.R., det land, der betalte den højeste pris, 27 millioner liv af i alt 50 millioner, og som, naturligvis, spillede en afgørende rolle i sejren over Nazi-Tyskland, var Roman Rudenko, en indfødt fra Ukraines Tjernihiv-område, og daværende statsanklager for Sovjetrepublikken Ukraine.«

Hun citerede sluttelig Artikel 26 i Nürnberg-charteret:

»Dommen ... er endegyldig og kan ikke ændres«, og appellerede til verdens ledere om at gribe til handling.